

Gençlik Gezi'de görev başındaydı
Gençlik halkı diri tutuyor

>> 21

Büyük Direniş'te kadın damgası
Kadınlar her yerde

>> 19

Bir ulu çınar: Bekir Karayel
"Daha yapacak çok iş var"

>> 23

İşçi sınıfına adanmış bir yaşam: Kemal Türker

>> 17

Direnış Özel Sayısı

yenidünya

halk gazetesi

Kurucusu: **Mustafa Suphi** (1883-1921)

3.00 tl (KDV dahil)

www.yenidunyagazetesi.com

Halk sözünü söyledi Gericiliğe, vurgunculuğa, savaşa **SON**

Herkesi bir kere kandırabilirsiniz ama herkesi sürekli kandıramazsınız

AKP kadın erkek, genç yaşlı, işçi memur, öğrenci milyonlarca emekçinin oluşturduğu barikata tosladı. Tıpkı 43 yıl önceki gibi, 15-16 Haziran günlerindeki gibi milyonlar sokak so-

kak meydanlara aktı. Hem de bu sefer tüm ülkede. Varsın iktidar bugün gaz bombaları, tomaları, cadı avları ve yandaş medya operasyonlarıyla üstümüze gelsin.

Halk birleşince ne kadar güçlü ve yaratıcı olduğunu gördü. Şimdi iş, "Bu daha başlangıç" sözüyle başlayan sloganının sonunu "Mücadeleye devam zaferimizin teminatıdır" diyerek getirebilmekte

>> direnişin içinden

Mısır'da halk kazanıyor

Halk 2011 yılında yaptığı, 2012 yılında Mursi diktatörlüğünün gasbettiği devrime 2013 yılında sahip çıktı. Devrimin kazanımlarını bırakmayacağını bir kere daha gösterdi. Mısır kazandı. Darısı diğer diktatörlerin baskısı altında inim inim inleyen halkların başına.

>> 7

Sen misin AKP'yi eleştiren!

Taksim Gezi Parkı ile başlayan direniş sürecinin kilit kurumlarından olan Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği TMMOB onurlu ve ilkeli duruşu nedeniyle AKP tarafından cezalandırıldı.

>> 11

> ISSN 1301-9031

fatma şenden

Takrir

>> 19

raşit şahin

Taksim fobisinden faiz lobisine (1)

>> 15

hülya kortun

Devrim ruhu

>> 7

Zorbaya karşı öfke büyürken

On yıllık iktidarı boyunca bütün toplumsal kesimlere saldıran AKP, halkın nezdinde giderek diktatörlüğe dönüştü. Yerel yönetimler ve hükümetteki gücünü cumhurbaşkanlığı ile pekiştirerek önce üniversite sistemini, sonra yargıyı ele geçiren AKP, tam bir baskı rejimi hâline geldi. İktidar gücünü ordu yönetimini büyük ölçüde denetim altına alarak da pekiştirdi.

Diktatörleşen Erdoğan

Giderek iktidardaki mutlak güç hâline dönen AKP bu adımları atarken militarizmle hesaplaşma ve demokratikleşme gibi yalanlarla çevresine kafası karışık aydın ve gazeteci takımını toplamayı başardı. Bu çevreler tarafından demokrasi havarisi ilan edilen Erdoğan, aynı zamanda Kürtler için barışı sağlayacak kararlı ve güçlü bir lider olarak pazarlandı. Hem iktidardaki mutlak gücüne dayanarak, hem de kendisine muhalefet etmesi gerekenlerin bir kısmını etkisi altına almasıyla kendini giderek dev aynasında görmeye başladı.

Yaldızları dökülen Tayyip

AKP bütün bunları yaparken bir yandan en gerici dinci uygulamalarla var olan sınırlı laikliği de ortadan kaldırmaya çalıştı, bir yandan da en ırkçı ve mezhepçi söylemlerle Kürtlere ve Alevilere saldırdı. Osmanlıyı yeniden ayağa kaldırma hayalleri gören Erdoğan, Kürt sorununun çözümü için barış umudu besleyen geniş halk kitlelerinin duygularını kendi başkanlık hayalleri için sorumsuzca harcadı. Boğaza yapacağı üçüncü köprüye Alevi yurttaşlar için çok kötü çağrışımları olan "Yavuz Sultan Selim" adını vereceğini ilan etti.

4+4+4 yasasıyla eğitimi gericileştirdi. Dindar ve kindar bir nesil yaratmak için adımlar attı. Kürtaj hakkına yaptığı saldırılarla ve üç çocuk çağrılılarıyla kadını kul köle etmeye çalışacağını cümle aleme ilan etti. Eşçinsellere yönelik aşağılayıcı dışlayıcı bir söylem takındı. İlk adımlarını kırmızı bölgeler, Beyoğlu'nda dışarıya masa sandalye konulmasını yasaklamak gibi adımlarla attığı alkol yasağını son çıkarttığı yasalarla uygulamaya koymaya kalktı. Futbol taraftarlarının kendisini protesto etmesine sert tepki gösterdi. Maç öncesinde durup dururken Beşiktaş taraftarlarına saldırdı.

Vurguncu, yağmacı AKP

Özelleştirme saldırılarına tam gaz devam etti. Sağlık sistemini tamamen paralı hâle döndürdü. Bütün kamu ihalelerini yandaşlarına çok uygun şartlarda vererek yeni zenginler oluşturdu. Eski zenginlerin de servetine servet kattı. Üniversiteler ve diğer eğitim kurumları başta olmak üzere bütün kamu kurum ve kuruluşlarına, marifeti gerici dinci olmak dışında bir şey olmayan kendi yakın çevresinden insanları atadı. Buna karşın emekçi halkın bankalara ve kredi kartlarına olan borcu çığ gibi büyüdü. Ülke ekonomisini sıcak para girişi adı altında uluslararası faiz lobilerinin, emperyalist tekellerin insafına terk etti. Başta yakın çevresi olmak üzere bütün yandaşlarını ihya ederken halkı dağıttığı gıda yardımlarına muhtaç bıraktı. Tarımda uyguladığı büyük yıkım politikalarıyla köylüleri ve tarım üretimini emperyalist tekellerin insafına terk etti. Köylüler borç ve yoksulluk batağına sürüklendi.

"İleri demokrasi" saldırıları

AKP gücünü, kendisine karşı olan bütün kesimleri, tüm muhalefeti terörist veya darbeci ilan ederek, zindanlara atarak pekiştirmeye çalıştı. Ergenekon ve Balyoz davalarıyla Kemalist ve ulusalcı çevrelere, KCK davalarıyla Kürtlere, Devrimci Karargâh davalarıyla sosyalistlere saldırarak bütün hukuk kurallarını ayaklar altına aldı. Özel mahkeme hukuksuzluğunu 12 Eylül döneminin bile çok ötesine taşıdı. Sendikalara da uyduruk davalarla saldırdı. Yöneticilerini terörist suçlamasıyla gözaltına aldı, tutukladı. Yasal ve meşru bir faaliyet olan sendikacılığı suç olarak göstermeye çalıştı. Büyük medya organlarını denetimi altına alarak sansürü sıradanlaştırdı. Muhafif gazetecileri işten attırdı, yargıladı, tutukladı.

Emekçi düşmanı despot

Tam olarak işçi düşmanı, halk düşmanı bir siyasal hat izledi. Taşeron çalışma artık kural hâline döndürüldü. Daha iyi bir hayat için mücadele eden işçileri baskı altına almaya çalıştı. Yandaş sendikaları aracılığıyla işçi ve kamu emekçisi hareketini kendine kapı kulu yapmaya çalıştı. 12 Eylül faşizminin bile yapmadığı bir şekilde hava-

cılık işkolunda grevi yasakladı. Yasağa direnen işçilerden 305'ini işten attı. İşçilerin direnişi ile geri adım atıp yasağı kaldırsa da greve çıkan THY işçisine bütün hukuku ayaklar altına alıp grev kırıcılığı yaparak saldırdı. Çaykur işçisinin grevini de yine yoksul mevsimlik işçileri grev kırıcısı olarak kullanarak kırdı.

Talanda hızını alamayan AKP gözünü doğal çevreye ve insanların yaşam alanlarına dikti. Bütün dereleri, çayları potansiyel HES olarak gördü. Nükleer Santral projelerine karşı büyüyen muhalefeti dinlemeden somut adımlar attı. Son örneğini Gezi Parkı'nda gördüğümüz bir vurgunculuk anlayışıyla şehirleri, meydanları, parkları büyük rant alanları olarak yorumladı. Kentsel dönüşüm adı altında emekçi halkı kent mer-

kezlerinden kovacak, zenginlere yeni köşkler, konaklar sağlayacak, her yerimizi AVM'lerle dolduracak projelere imza attı. Çılgınlıkta son nokta olarak İstanbul'a yeni kent kuruyoruz sloganı ile kentin kuzeyindeki ormanları talan edecek uygulamaları hayata sokmaya başladı. Üçüncü havaalanı, Yavuz Sultan Selim adı verilen üçüncü köprü ve bağlantı yolları ile yüz binlerce ağacı kesmeye başladı.

AKP Emperyalistlerin kıymetli taşeronu

Dış siyasette ise emperyalizmin taşeronluğunu üstlenerek başta Suriye ve İran olmak üzere komşu halklara karşı yayılcı bir politika izledi. Suriye'deki emperyalist müdahalede direk taşeronluk yaparak orada halkı katleden yobaz sürülerine silah ve lojistik destek sağladı. Böylece ilk başta İsrail olmak üzere bölgedeki emperyalist kuvvetlere hayati destek sağladı. Kendi kontrolü dışına çıkan cihatçı grupların Gaziantep'te ve Reyhanlı'da halka saldırmasına yol açtı. Özellikle büyük bir katliam boyutundaki Reyhanlı

saldırısından sonra hemen bölgeyi ziyaret etmesi beklenirken umursamaz bir şekilde ABD ziyaretine gitti. Büyük oranda kendisine oy vermiş olan Reyhanlı halkının ve tüm barışseverlerin öfkesini üstüne çekti.

On yıllık iktidarı boyunca uyguladığı gericilik, vurgunculuk ve savaş politikaları Gezi Parkı'nda direnen insanlara faşizmin en net örneklerini vererek acımasızca saldırmasıyla birlikte, halk tarafından kitlesel olarak mahkûm edildi ve büyük bir halk ayaklanmasına yol açtı.

Halk hareketinde dönüm noktası: 1 Mayıs 2013

Gezi Parkı'na giden süreçte en önemli dönemeç 1 Mayıs 2013'tü. Daha önce 2007, 2008 ve 2009'daki çatışmalar sonucunda Taksim'i 1 Mayıs'a açmak zorunda kalan AKP 2010 yılından beri Taksim'de gerçekleştirilen 1 Mayıs'lardan rahatsız oldu. Gerçekten de her defasında daha da kitleselleşen gösteriler AKP iktidarı için tehdit oluşturacak nitelikteydi. Taksim'i işçilere, emekçilere kapatmak için 2013'te vurgunculuk politikalarının en somut örneği olan "Taksim'i Yayalaştırma Projesi" kapsamındaki inşaat çalışmalarını gerekçe gösterdi. Bu karar karşısında bütün muhalefetin odaklandığı yer, Taksim olmaya başladı. Kadıköy'de miting çağrısı yapıp hareketi bölmeye çalışanların da oyununun boşa çıkmasıyla Taksim ısrarı AKP'ye karşı cepheden mücadelenin adı oldu.

Büyüyen direniş, küçülen zorba

İşçi sınıfının saatler süren polis saldırılarına karşı toplanma bölgelerinin terk etmeden direniş geçmesi bütün havayı değiştirdi. Halkın da desteğini alan 1 Mayıs direnişi karşısında panikleyen AKP, 1970 15-16 Haziran Genel Direnişinden bu yana ilk kez Haliç'teki köprüleri dahi açarak İstanbul genelinde sıkıyönetim uyguladı. AKP Taksim'i ve İstanbul'un meydanlarını işgal altına alarak halkın Taksim'e girmesini önlese de işçi sınıfının teslim olmaması karşısında politik olarak kaybetti. Halkın

gözünde kibirli bir despot olarak mahkûm oldu. İşçi sınıfının direnişi daha sonra Gezi Parkı direnişinde başlayan sürece ilham kaynağı oldu.

Zulüm de kurtarmaya yetmedi

1 Mayıs'taki mağlubiyetini bütün kibrini kullanarak örtmeye çalışan despot yıllardır gelenekselleşmiş olan Taksim ve İstiklâl'de basın açıklaması ve yürüyüş yapmayı keyfi bir şekilde yasakladı. Yine de geri adım atmayan ilerici kurumlar, hemen her gün bu yasağa karşı eylemler yaparak yanıt verdi. AKP Taksim yasağına Çağlayan Adliyesi'nde eylem yapma yasağını da ekleyerek bütün demokratik kamuoyunun tepkisini çekti. Bunu Reyhanlı katliamı karşısındaki umursamaz tutumu, Boğaz'a üçüncü köprü yapmak için harekete geçmesi ve bir de bu köprüye "Yavuz Sultan Selim" gibi tarihe Aleviler için son derece kötü bir yeri olan padişahın adının verilmesi ve Emek Sineması için mücadele eden sanatçılara uygulanan polis şiddeti izledi. Üstüne bir de bu sanatçılar hakkında dava açıldı. Artık Tayyip, halkın öfke selinden oluşan patlamaya hazır bir volkanın üzerinde oturuyordu. Gezi'de direnen insanlara yapılan vahşice saldırılar ve onları umursamadan ağaçların sökülme başlaması halkın öfkesini harekete geçirdi. Tarihe Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi şeklinde geçen isyan günleri başladı.

Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direniş: Dev uyanınca

AKP'nin ülkeyi ve kentleri yağmalamayı amaçlayan çılgın projelerinin, günlük hayata gerici, bağınaz bir şekilde müdahale arayışlarının, savaş kışkırtıcılığının, artan ekonomik eşitsizliklerin ve adaletsizliğin toplumda büyük bir hoşnutsuzluk biriktirdiği bilinen bir gerçektir. Sendikaların, sol ve devrimci partilerin, demokratların, ilerici yurtsever çevrelerin mücadelesi biriktikçe birikiyordu. Ancak Mayıs ayının sonunda ortaya çıkan isyan dalgası öylesine büyük ve görkemli oldu ki, ülkeyi bölgeyi ve dünyayı sarstı.

Tarihî bir gün: 31 Mayıs 2013

Takvimler 31 Mayıs'ı gösterdiğinde Türkiye'de kimse o gün yaşananları önceden tahmin etmemişti. Çünkü o gün kitlelerin, ulusal ölçekte, daha önce eş olmayan bir şekilde sokağa ve meydanlara çıktığı sürecin ilk günü oldu.

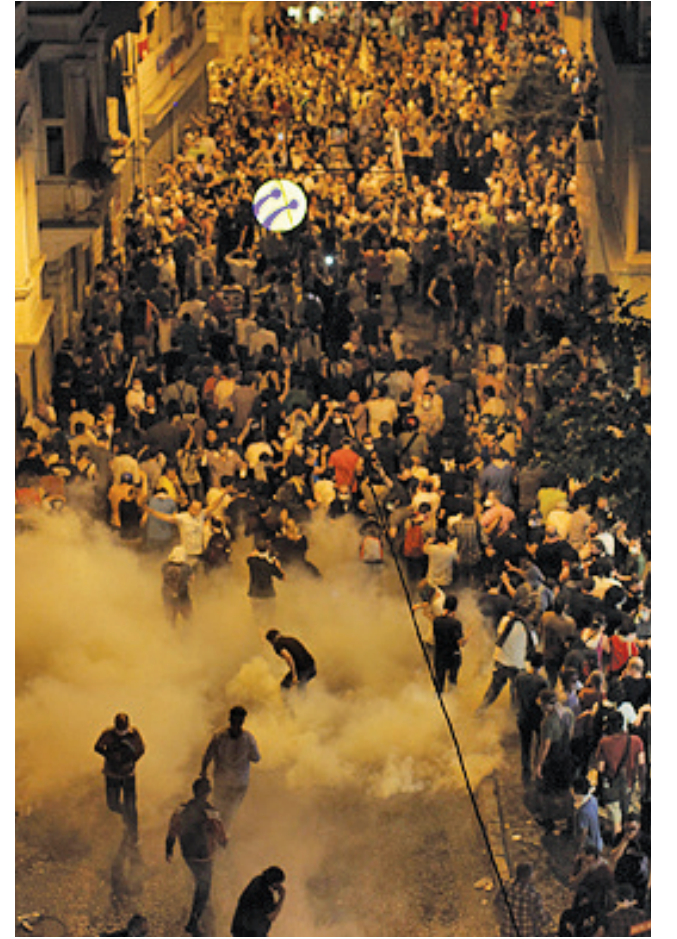
1 Mayıs'ta emekçilere Taksim Meydanını kapatan AKP İstanbul'un neredeyse tamamını zehirli gaza boğmuştu, kullanılan gaz o kadar yoğundu ki, bazı ara sokaklarda atılan gazın etkisi günlerce hissedilmişti. İşte her sıkıştığında hakkını arayanların karşısında gaza, copa, tomalara başvuran AKP kentine, parkına, doğasına ve geleceğine sahip çıkan çok geniş bir kitleye yine aynı barbarlıkla saldırmayı denedi. Bu, "Artık yeter, sabır taşını çatlattınız" dedirten ilk olaydı. Müdahalenin ilk bir iki saatinde binlerce gaz ve ses bombası işçilerin, emekçilerin, sade yurttaşların üzerine acımasızca atıldı. Büyük saldırı, beklendiği gibi halkı dağıtamadı. Tam aksine kalabalık saatler içerisinde arttı, arttı, arttı... Bir sokakta dağıtılanlar diğer sokakta yine birleşti ve tomaların, akreplerin karşısına çıplak elleriyle yeniden çıktı.

Bir isyan düşünün o kadar büyük, kararlı ve

güçlü olsun ki çıplak ellerle onlarca tonluk tomaları durdursun; plastik mermileri, nefes daraltan biber, portakal gazlarını etkisiz kılın. 31 Mayıs'ta bu görüldü. Tamamıyla sivil, silahsız olan yüz binler 31 Mayıs günü zulmün karşısında kararlı durulduğunda her zorbaya diz çöktürülebileceğini öğrendi ve öğretti.

Ve 1 Haziran'da halk, adeta işgal edilmiş olan Gezi Parkı'na girdi. Artık Gezi halkındı. Harbiye'den, Gümüşsuyuna, Cihangire kadar doğallığında kurulan barikatlar ülkenin en önemli sembollerinden olan Taksim Meydanındaki havayı ve görüntüyü bir anda değiştirmişti. Ve yine adeta doğal bir refleksle halk parkın ve meydanın asıl sahibi olduğunu bilince çıkarttı. Yıkılmak istenen park bir anda yüzlerce direniş çadırıyla doldu.

Ortaya çıkan fotoğraf son derece anlamlıydı. Barikatın ötesinde sermaye ve onun iktidar güçleri bütün ceberrutluğuyla dizilmişken barikatın içi adeta bir şenlik yeri idi. Gezi toplumun büyük kesimi için adeta bir okul olmuştu. Koşulsuz paylaşımın, kendi eliyle yönetmenin, farklılıklara rağmen yan yana durabilmenin bir modeliydi artık Gezi.

Yurtta direniş, dünyada direniş

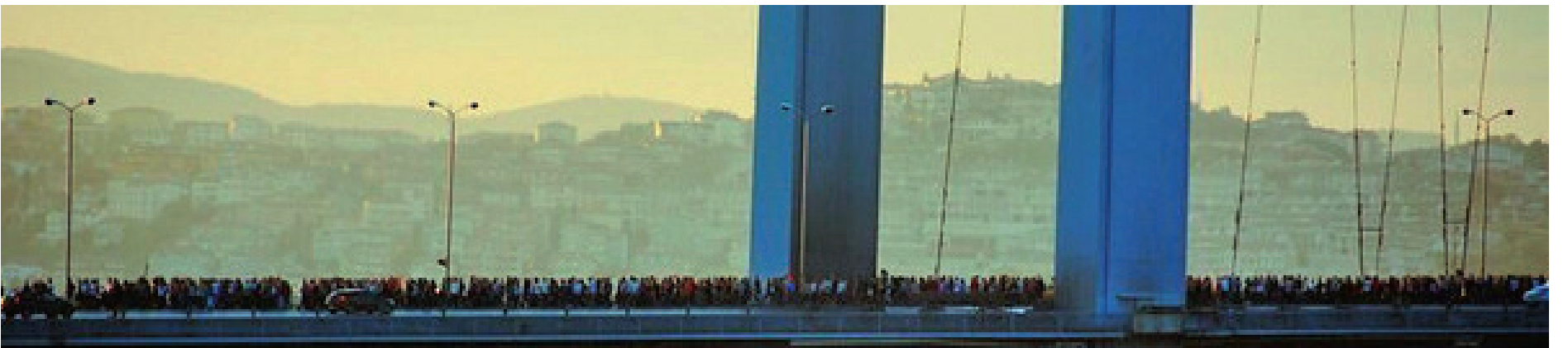
Hep denir ki, "Kötü haber tez yayılır." Bu sefer bunun tersi oldu. Yıllardır AKP boyunduruğu altında sinmiş ve korkmuş gözükken halkın bu büyük başkaldırısı yıldırım hızıyla önce yurdun dört bir yanına, ardından da dünya halklarına yansıdı.

1 Haziran'dan itibaren tüm yurt AKP politikalarına karşı direniş alanı hâline geldi. Ankara, İzmir, Adana, Antakya, Mersin, Eskişehir başta olmak üzere tüm yurtta meydanlarda artık iki slogan öne çıkıyordu: "Her yer Taksim, her yer direniş" ve "Hükümet istifa."

Direnişin ilk haftasının sonunda, İçişleri Bakanının açıklamasına göre 77 ilde 690 büyük eylem oldu. Bu yaygınlıkta ve katılımında eylemler, değil bizim ülkemizde diğer ülkelerde bile ender görülebilecek bir büyük isyanın varlığını artık tüm dünyaya ilan etmiş oldu.

Türkiye halkının sesi dost halklar tarafından da duyulmakta gecikmedi.

Aynı tarihlerde sokaklarda olan Brezilya'da da yüz binlerin ağzında Gezi'ye ve Türkiye'ye selam yollayan direniş sloganları vardı.

Eski Türkiye ile yeni Türkiye çatışıyor

Türkiye'de olayların patlak verdiği ilk günden itibaren hem dışarıda, hem içeride pek çok gözlemci, yorumcu uzun boylu siyasi analizlere girişti. Bu süreçte emperyalizmin think tankları (düşünce kuruluşları) bol bol fazla mesai yaptılar. Ancak çıkan sonuç ortadaydı. Artık Türkiye, eski Türkiye değildi. Beyaz Saray'da çizilen elbiseler bu halka dar gelmiş, AKP'nin süreci yönetebilme becerisini büyük ölçüde yitirdiği görülmüştü. İki Türkiye vardı: Bir tarafta AKP ve ondan nemalanan gerici, işbirlikçi güçlerden oluşan eski Türkiye; diğer tarafta öncelikle barışsever, demokrat, laik bir toplum hayalini kuran yeni ve aydınlık bir Türkiye.

Çatışma pratikte de kendini gösterdi. Önce İzmir de ellerinde çivi-

li sopalarla sivil görünümlü kişiler sokağa çıkıp halka saldırdı. Görüntülerin basına yansması üzerine İzmir Emniyet Müdürü ellerinde bıçak ve sopa bulunanların devletin resmî "güvenlik timleri" olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Sonraki günlerde resmî sıfatı olmasa da doğrudan "AKP görevlisi" olan kimileri de İstanbul, Ankara, Adana ve Eskişehir gibi illerde sahne aldı. Resmî ve sivil saldırılar sonucunda 31 Mayıs'ta başlayan direnişte Mehmet Ayvalıtış, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz şehit oldular. Adana'da komiser Mustafa Sarı da kaza sonucu hayatını kaybetti.

Bu süreçte ABD ve AB'den de ardına mesajlar geldi. İlk günlerde direnişçilerin demokrasi ve özgür-

lük taleplerine saygı gösterilmesini istediklerini söyleyen Batılı güçler kısa bir süre sonra kadim müttefikleri ve müstakbel taşeronları olan AKP iktidarına sahip çık-

makta gecikmediler. ABD dışişleri yetkilileri, solcuları ezmenin mübah olduğunu söyleyecek kadar AKP'yi cesaretlendirmekten de çekinmedi.

15 Haziran Gezi'nin yeniden işgali

ABD'den doğrudan saldırı izni alan hükümet hiç vakit kaybetmeden "çıbanın başı" dediği Gezi'yi dağıtmak için çok yoğun bir dezenformasyon ve yalan atağına geçti. Yalaka basın hergün sokaklarda uygulanan devlet terörünü görmezken Gezi'yi dolduran binlerce insanı terörist ilan etti. 2007, 2008 ve 2009 1 Mayıslarındaki tutumu ve ardından 2013 1 Mayıs'ındaki saldırgan tavrı nedeniyle adı "içsavaş bakanına" çıkan İçişleri Bakanı Muammer Güler ve İstanbul Valisi bu süreçte kritik ve uğursuz bir role gönüllü oldular. Doğrudan analara babalara çağrılar yaparak "çocuklarının can güvenliğinden" sorumlu olmadıklarını ilan ettiler. Bu süreçte devletin en yetkili ağızları Gezi Parkı'nı ele geçirmek için katliam yapabilecekleri mesajını da verdi. Mesajı alan emniyet güçleri farklı illerden gelen on binlerce polis ve onlarca zırhlı araçla 11 Haziran'da Taksim Meydanına saldırıda bulundu.

Meydanı zapteden güvenlik güçleri Gezi Parkı'na girmeyeceklerini açıkladı.

Takvimler 15 Haziran Cumartesi'ni gösterdiğinde bu kez polis girilmeyecek denilen Gezi Parkı içindeki çadır alanına yöneldi. Hafta sonu olması nedeniyle parkın kalabalık olduğunu bilen polis, adeta bir katliam provası yaparcasına, insafsızca parktaki binlerce yurttaşın üstüne sayısız gaz ve ses bombası attı.

Çıkan izdihama rağmen şans eseri kimse hayatını kaybetmezken, vahşi saldırıya karşı on binler ertesi sabaha kadar neredeyse İstanbul'un tamamında direndi. Bu süreçte özellikle Osmanbey, Kurtuluş ve Şişli halkının evlerinin kapılarını açması; yaralı, aç, yorgun direnişçileri bağrına basması eşine az rastlanır bir halk dayanışması örneği oldu. Devam eden günlerde tencere ve tava eylemleri sürdü.

Halkımız yaratıcıdır

İktidarın tüm zorbalığına ve oyunlarına rağmen halkımız bu süreçte direngenliği kadar yaratıcılığıyla da ön plana çıktı. "Onların orantısız gücü varsa bizim de orantısız zekamız var" diyen halk, iktidara "Taksim'i ve Gezi'yi işgal edebilirsiniz ama bütün parkları nasıl işgal edeceksiniz" diyerek meydan okudu.

15 Haziran'dan sonra İstanbul'da başta Abbasğa,

Yoğurtçu, Kocamustafa Paşa, Cihangir Parkları olmak üzere, ülkenin farklı yerlerindeki pek çok park, direnişin açık hava forum alanlarına döndü. Burada ulusalcısından Kürt yurtseverine, Komünistinden sosyal demokratına farklı siyasal çizgilerden binlerce kişi, her gün birbirinin önerilerini ve değerlendirmelerini dinledi. Bu da yakın siyasal tarihimizde görmediğimiz yeni bir tartışma ve birlik kültürüydü.

Tehditler de, direniş de devam ediyor

Gezi'nin işgalinden Temmuz'un 11'ine kadar geçen süreçte de yine çok önemli gelişmeler yaşandı. Bunların en önemlisi yüzün üzerinde parti ve demokratik kitle örgütüyle, çok sayıda bağımsız yurttaşın oluşan Taksim Dayanışması'nın hafta sonları başta olmak üzere her fırsatta sokağa çıkma iradesini devam ettirmesiydi. Bu sayede sadece bir iki hafta içinde Taksim merkezli en az 3-4 kitlesel eylem gerçekleştirildi.

Direniş kararlılığını gören AKP'nin yanıtı gecikmedi ve çoğunluğu Dayanışma üyesi kurumlarda görevli 50 kişi, yasadışı örgüt üyeliği gerekçesiyle gözaltına alındı, evleri basıldı. Bu gözaltılar öncesinde başta Ankara, İzmir, Mersin ve Eskişehir olmak üzere çeşitli illerde çok sayıda insan gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Yine bağımsız kaynaklara göre 31 Mayıs ve 1 Temmuz arasında yaşanan olaylarda Türkiye genelinde 8 binden fazla yurttaş yaralandı. Onun üzerinde yurttaş gözünü kaybetti. Kalıcı sakatlığa uğrayan

ve ağır yaralananların sayısı ise henüz tam olarak bilinmiyor ama yüzlerle ifade ediliyor. Yine 100'ün üstünde insan bu süreçte açılan soruşturmalarda tutuklandı.

Öte yandan Temmuz ayının ilk günlerinde AKP, eylemlerin sorumlularından gördüğü TMMOB'u cezalandırmak ve etkisizleştirmek üzere bir yasa değişikliği hazırladı. AKP, kendinden olmayan tüm kesimleri ezme politikasında bir değişiklik olmadı, böylece bir kez daha ispat edilmiş oldu.

Yaşanan bir buçuk iki ay AKP'nin hiç de güçlü olmadığını, zulmün bir sınırı olduğunu gösterdi. Bu tablo halk hareketinin bundan sonrası için de önemli birtakım sonuçlar çıkartıyor. AKP kurmayları "tehlikenin geçtiğini" söylese de iktidarın eylem ve forumlar karşısındaki agresif ve hukuk tanımaz tavrı korkusunun büyüklüğünü gösteriyor.

Gelinen noktada gözaltılar, tutuklamalar, baltacı saldırıları ve yalaka medyanın yalanlarıyla bastırılmaya çalışan sürecin ilk dalgası belirli bir oranda dinmiş gözükü-

yor. Ancak bu durumun sadece geçici bir ara olduğu açık. Birinci dalga -şimdilik kaydıyla- dinmiş gözükse de öfke hâlâ ayakta.

Unutmamak gerekiyor ki halk daha son sözünü söylemedi. Bu süreçte Başbakan Erdoğan kendine Yiğit Bulut gibi yağcılıkta mahir danışmanlar bulabilir belki, ancak halkın demokrasi, özgürlük ve adalet teleplerine yanıt bulamaz. Emin olunabilir ki halk hareketi AKP'yi defedene kadar "Hükümet istifa" talebinin gerisini getirecektir.

Halk hareketinin ilk dalgası ve sonuçlar

31 Mayıs - 1 Haziran tarihlerinde bütün yurda yayılarak büyük bir halk ayaklanması karakteri kazanan direniş insanların korku duvarını aşarak vurgunculuğa, gericiğe ve savaşa karşı harekete geçmesine yol açtı. Halk direnişi 79 ili kapsadı. Milyonlarca insan sokaklara, meydanlara dökülerek AKP hükümetinin istifasını istedi. Polislin ve AKP'nin sivil faşistlerinin acımasızca saldırıları karşısında direnişini büyüttü ve zorbayı alıştığı yol ve yöntemlerle insanlara hükmedemez hâle döndürdü.

Halk zorbayı kuşattı

Başta İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Hatay, Bursa, Eskişehir olmak üzere çok sayıda ilde, milyonlarca kişi aynı anda sokaklara döküldü. Bu büyük hareket karşısında AKP hükümeti geri adım atarak Gezi Parkı, Taksim Meydanı ve çevresini 1 Haziran öğleden sonra halka terk etmek zorunda kaldı. Böylece bir tarafta milyonların iradesine dayanan yeni Türkiye ile başında gerici işbirlikçi AKP'nin olduğu eski Türkiye arasında ikili bir mücadele başladı.

Despotizmin mantığı

Şiddet araçlarının tekeli elinde tutan AKP halka acımasızca saldırdı. Birisi komiser Mustafa Sarı olmak üzere altı yurttaşımız öldü. Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert, Ethem Sarıgül, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz'ı halk şehitleri olarak bağrına bastı. En az 60'ı ağır olmak üzere 8 binin üstünde insan yaralandı. 11 kişi bir gözünü kaybetti. 20'nin üzerinde insan kafa travması geçirdi. Sadece polis şiddeti ile yetinmeyen AKP 3500 insanı gözaltına aldı. 120'den fazla insanı tutukladı.

AKP bütün bu şiddetle birlikte, efendisi ABD'nin de onayıyla 11 Haziran'da Taksim Meydanına, 15 Haziran'da ise Gezi Parkı'na polislerle girdi. Bu tarihten itibaren ülke genelinde bütün meydanları işgal altına almaya başladı.

AKP artık meşru değildir

Halk hareketinin ilk dalgası Haziran ayının sonuyla birlikte gelmiş oldu. Temmuz ayı boyunca da süren hareket Mayıs-Haziran dönemindeki gibi milyonları kapsayan bir atılım olmaktan çıktı. Halk bu dönemde en temel kazanım olarak AKP hükümetini gayrimeşru ilan etti. Ama egemenliğin kayıtsız şartsız sahibi olarak kendi kaderini doğrudan eline alamadı. Halka saldırının tetikçiliğini üstlenen vali ve emniyet müdürlerinin istifası dahi şu ana dek sağlanamadı.

Hareketin ikinci net kazanımı ise Gezi Parkı'na yönelik vurguncu politikayı durdurmasıydı. Ne var ki, bu durdurma sadece AKP'nin halk hareketinden duyduğu korkuya dayanıyor. Burada da AKP'ye bağlayıcılığı olan, kesin, resmî bir geri adım henüz atılamadı. Yine de büyük halk hareketi karşısında iktidarını kaybetme korkusuna kapılan AKP, birçok politikasını ve söylemini gözden geçirmek zorunda kaldı. AKP, şimdi yüz bin sözleşmeli emekçiyi kadroya almaktan, yeniden Alevi açılımı başlatmaktan söz ediyor.

Birinci dalga neden durdu?

İlk olarak günler boyunca aralıksız bir şekilde süren polis şiddetinin etkili olduğunu tespit etmek gerekiyor. Bütün şiddet tekeli elinde tutan AKP, halka ve temsilcilerine büyük bir yıldırma

politikası uyguladı. Bu politika geçici olarak başarı sağladı ama halkın hiçbir somut talebi tam olarak karşılanmadığı için halk despota uyguladığı siyasal kuşatmayı kaldırmadı.

Büyük bir yaygınlığa ulaşarak 79 ili etkisi altına alan halk hareketi yine de esas olarak Kürt bölgesini sarmadı. Dersim haricindeki illerde hareket sembolik düzeyde kaldı. AKP çözüm süreci aldatmacası ile felç ettiği Kürt siyasal temsilcileri aracılığıyla hareketi bölgesel temelde bölebildi. Böylece AKP, bölgedeki polis kuvvetini, toma ve zehirli gaz stoklarını halk hareketi üzerine sürebildi.

Milyonlarca insanın büyük kentlerde sokaklara dökülmesi halk hareketine işçi sınıfınının da geniş bir katılım sağladığını gösteriyor. Fakat işçi sınıfı harekete kendi örgütsel gücüne dayanarak, işyerlerinde üretimi durdurarak katılmadı. Sendikal örgütlerin ve meslek odalarının gücünün şimdilik bu süreci genel grevlerle örgütleyecek düzeyde olmadığı anlaşıldı.

Halk "Hükümet istifa" sloganı ile ne istediğini somutlamış, "Faşizme karşı omuz omuza" sloganı ile hedefin nasıl gerçekleşeceğini belirtmiş olmasına rağmen, Taksim Dayanışması çevresinde birleşen yapılar ortaklaşa net bir tutum geliştiremedi. Özellikle halkın kendi kaderini eline nasıl alacağı, mevcut hükümetin alternafinin ne olacağı konusunda yol gösterici bir açıklık sağlanamadı. Bazı sol sosyalist çevrelerin kendi belirsiz tutumlarını Taksim Dayanışmasına ve sendikal örgütlere empoze etmesi bütün halkı saran bir iktidar alternatifinin yaratılmamasında etkili oldu.

Kaybeden AKP oldu

Halk hareketi bütün eksikliklerine rağmen AKP'nin meşruiyetini elinden almayı başardı. Direniş, siyasal kuşatmasını sürdürüyor. Meydanları günlerce işgal altında tutan AKP Gezi Parkı'nı ve ülkenin diğer şehirlerindeki önemli meydanları yavaş yavaş halk hareketlerine açmak zorunda kaldı. Ama yine de meydanlardaki, sokaklardaki akıl dışı işgalini sürdürme çabasında.

Halk birinci dalgada kazandıklarının verdiği moralle güç topluyor. Eksikliklerinden ders çıkartıyor. Parklarda kurduğu forumlarla egemenliği kayıtsız şartsız eline almanın yollarını keşfediyor.

Mısır'da halk kazanıyor

Mısır halkı yıllardır ülkeyi kurduğu diktatörlükle yöneten Hüsnü Mübarek yönetimine 2011 yılında son vermişti. Sokaklara dökülen halk yıllardır ABD ile tam işbirliği içinde olan, bölgede Filistin'e zulüm, İsrail'e destek politikalarını itinayla uygulayan, işçi sınıfının haklı taleplerine, ezilenlerin sesine kulaklarını tıkayan Hüsnü Mübarek rejimini yıktı.

Ardından ülkede iktidara el koyan Müslüman Kardeşler örgütü halkı yine aynı Mübarek'in zulüm politikaları ile yönetmeye çalıştı. Halkın işsizlik, yoksulluk, geçim sıkıntısı, pahalılık gibi sorunları Müslüman Kardeşler çetesinin Devlet Başkanı Mursi'nin gündemine bile giremedi. Mursi'nin gündemi varsa yoksa iktidarını sağlamlaştırmak, kendi örgütü Müslüman Kardeşler'e rant sağlamaktı. Bunun için de halka karşı her türlü baskıyı uyguladı. Halkın yanında değil emperyalist zorbalardan, kapitalist zenginlerin yanında yer aldı.

Mübarek diktatörlüğünü devam ettiren halkın sesine kulak vermeyen Mursi, 30 Haziran'da başlayan ve önce Tahrir'i, Kahire'yi saran ardından bütün ülkeye yayılan Mısır halkının devrimci hamlesiyle 3 Temmuz'da devrildi. Devrimin temel değerlerinin belirlendiği sokağı devralan halk Mursi'yi def etti. İktidarı bırakmak istemeyen Müslüman Kardeşler örgütü kitlesel protesto gösterileri yapacağını ilan etti ve yaptığı gösterilere hâlâ Müs-

lüman Kardeşler baskısı altında olan medyaya göre yüz binler katıldı. Ancak Mursi'ye karşı olan ve iktidarı Mursi ve şürekasına bırakmak istemeyen halkın milyonları sokağa dökmesi Mursi'nin yüz binlerini ezdi. Halk devrimin er meydanı olan sokaklarda Müslüman Kardeşler örgütünün artık susması ve gitmesi gerektiğini ilan etti.

Ve sonunda ülkede Müslüman Kardeşler çetesinin iktidarı sona erdi. Geçici bir hükümet oluşturuldu. Geçici hükümet ülkeyi 2014 yılında seçimlere götürecektir. Mısır halkı gözünde hiçbir meşruiyeti kalmayan Mursi ve tayfasının seçimlerde de sandığa gömülmesi bekleniyor.

Bu aynı zamanda ABD ve emperyalistlerin yıllardır pohpohladıkları; Türkiye'de AKP hükümetiyle pratiğe geçirdikleri dini siyasete alet etme, insanların dini duygularını sömürerek bunu siyasi alanda ranta çevirme, toplumları baskı ve zulüm altında yönetme politikasının da çöktüğünü gösteriyor. ABD emperyalizminin düşünce kuruluşlarında emekçileri baskı altında tutmak için üretilmiş siyasi İslam politikalarının sonuna işaret ediyor.

Halk 2011 yılında yaptığı, 2012 yılında Mursi diktatörlüğünün gasbettiği devrime 2013 yılında sahip çıktı. Devrimin kazanımlarını bırakmayacağını bir kere daha gösterdi. Mısır kazandı. Darısı diğer diktatörlerin baskısı altında inim inim inleyen halkların başına.

Devrim ruhu

hülya kortun

Dünya dolar milyarderleri şebekesinin sömürü ve baskısından bıkan işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri meydanlarda. Devrim ruhu emperyalizmin ve kapitalizmin bunalttığı ülke halklarını bir bir sarıyor.

Türkiye

Türkiye halkı gericilik, vurgunculuk ve savaş rejimine karşı 31 Mayıs'ta ayağa kalktı. Ülke çapında milyonlarca insanın katıldığı Mayıs-Haziran direnişi Amerikan İslamcısı iktidarın bütün fiyakasını bozdu.

Brezilya

Türkiye halkını, 14 Haziran'da işbirlikçi tekellerin neoliberal rejimine "Burası artık Türkiye" sloganıyla başkaldıran Brezilya halkı izledi. Brezilya halkı milyonların üç hafta süren isyanıyla yönetimden ilk tavizleri kopardı. Metro ve otobüs zamları iptal edildi. Hükümete yargı örgütünü daha sıkı denetleme imkânı tanıyan anayasa değişikliği tasarısı reddedildi. Yeni petrol yataklarından elde edilecek gelirin sağlık ve eğitime ayrılması kabul edildi.

Mısır

Brezilya halkı ilk başarısını kutlarken, Mısır işçi ve köylü kitleleri, 11 Şubat 2011'de Hüsnü Mübarek yönetimini deviren ilk devrim dalgasını 30 Haziran'daki ikinci devrimci dalgayla daha ileriye taşıdı. Ekmek, özgürlük, sosyal adalet isteyen Mısır halkı, Amerikan İslamcısı İhvan diktatörlüğünü devirdi. Milyonlarca emekçinin görkemli ayaklanması öylesine güçlüydü ki, bir yıl önce Amerika'nın emriyle İhvan'a iktidarı altın tepsi içinde ikram eden Mısır ordusu, halkın iradesine uymaktan başka çare bulamadı.

Suriye

Emperyalist savaş blokunun kiralık mezhepçi çeteler eliyle yürüttüğü sömürgeci istilaya karşı iki yıldır vatanını ve temel haklarını savunan Suriye halkı ve ordusu, 5 Haziran'da stratejik Kusayr kasabasını kurtardı. İşgalcilere karşı kapsamlı bir süpürme harekâtına başladı.

Yeni dönem

Bütün bu gelişmeler, yeni devrimler döneminin içinde olduğumuzu gösteriyor. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tepeden tırnağa silahlı güçleriyle uyguladıkları acımasız şiddet artık halkı sokaklardan ve meydanlardan uzak tutmıyor. Egemen güçlerin yatık medya, gerici eğitim sistemi ve dinsel kurumlar eliyle yürüttükleri sinsi beyin yıkama sistemi kitleleri miskin köleliğe razı edemiyor. Büyük sermaye,

devlet ve din koalisyonun hilesi ve hurdası, halkı artık kendi sözünü söylemek üzere alanları fethetmekten alıkoyamıyor.

Öncü yetmez

Siyaset sınıf mücadelesidir. Devrimci siyaset, işçi sınıfının kurtuluşuna gönül vermiş öncülerin, yani onların, yüzlerin, binlerin mücadelesiyle sınırlı kaldığında büyük sermaye, devlet ve din koalisyonu karşısında çaresiz kalır. Bu koalisyonunun sömürü ve baskısı altında, bilinç ve örgütlenme yetersizliği nedeniyle hareketsiz kalan milyonlar harekete geçmedikçe devrimci siyaset, hedeflerine ulaşamaz.

Öncüsüz kitle yetmez

Aynı şekilde, belirli bir bilinç ve örgütlenme seviyesine ulaşmış alanları fetheden kitleler, devrimci öncünün bilimsel teorisi ve kapsamlı mücadele çizgisiyle buluşmadığında, egemen güçler karşısında çaresiz kalır. Emekçi kitleler, sadece sokakları ve meydanları değil, siyasal ve ekonomik iktidar kurumlarını fethetmeleri gerektiğini kavramadıklarında, kendi yeni iktidar yapılarını bizzat kurmak zorunda olduklarını anlamadıklarında, aslında avuçlarının içine aldıkları iktidarı kendilerindenmiş gibi gözükken çıkarıcılara teslim ederler. Sömürü sisteminin işleyişini zorlaştırsa da kesinlikle durdurmamayan belirli bir sarsıntı döneminin ardından ipler yine sıkı sıkıya sömürü ve baskı koalisyonunun eline geçer.

Yeni dönemin diyalektiği

Yeni devrimler dönemi, isyanlar, ayaklanmalar, savunma savaşları şeklinde kapağı dayandı. Laikliği ve demokrasiyi amaçlayan demokratik devrimler, bağımsızlığı amaçlayan antiemperyalist savunma savaşları ve ulusal devrimler, bankaların ve holdinglerin vurgunculuğuna son vermeyi amaçlayan antitekel devrimler, her türlü sömürü ve zulmü ortadan kaldırmayı amaçlayan sosyalist devrimler artık uzak bir teorik olasılık değil, güncel siyasetin temel konusu olarak önümüzde.

Emekçi kitleler kendi 1905'lerini, kendi 1917 Şubat'larını, kendi büyük anayurt savaşlarını yaratıyor. Biz 1905'imizi yaşıyoruz. Brezilya kendi 1905'ini yaşıyor. Mısır ikinci defa kendi 1917 Şubat'ını yaşıyor. Suriye kendi büyük anayurt savaşını yaşıyor. İşçi sınıfının örgütlü öncüsü ile milyonlarca emekçinin gücünü bir araya getirdiğimizde, hepimiz, kendi 1917 Ekim'imizi yaşayacağız.

Sol Meydanı'nın kalbi Gezi Parkı'ndaydı

Gezi Parkı Direnişi başladıktan iki gün sonra İspanya'da halk, Madrid Sol Meydanında bir araya geldi. Gezi Parkı direnişçilerinin yanında olduklarını belirten İspanyol çapulcular "Her yer Taksim, her yer direniş", "Direniş gezi" sloganlarıyla direnişe desteklerini gönderdiler.

Brezilya'da da çapulcular sokaklarda

Latin Amerika'nın en etkili siyasi ve ekonomik gücü olan Brezilya'da halk ulaşım ücretlerine yapılan zamma karşı alanlara döküldü. Ülkenin dört bir yanına yayılan gösteriler sarsıcı oldu.

İlk başta ulaşım zamlarına tepki olarak yapılan eylemler daha sonra kamu hizmetlerinin yetersizliği, yolsuzluklar, yıllardır başta sol söylemler söyleyen hükümetin bulunmasına rağmen emekçilerin ekonomik ve sosyal durumunun bir türlü iyileşmemesi nedeniyle hızla yayıldı. Eylemleri yatıştırmaya çalışan Devlet Başkanı Dilma Roussef halkı sükunete davet ederek özellikle gençlerin katıldığı eylem-

lerin kendisini heyecanlandığını, bu eylemlerin demokrasiye olan inancını artırdığını belirtti. Türkiye'deki Gezi Parkı eylemlerine Başbakanın verdiği sert tepki, halka çapulcular demesi, halkı aşağılayan beyanları düşündüğünde Brezilya'da yöneticilerinin halkın "mesajını" daha iyi anladığı gözüküyor.

Brezilya halkları da Türkiye halkları gibi haksızlık, adaletsizlik, eşitsizlik ve baskı karşısında asla susmayacağını, her zaman dik duracağını ve son sözü kendisinin söyleyeceğini bir kez daha dünyaya gösterdi.

ABD'liler Gezi Parkı için eylemdeydi

ABD'nin değişik şehirlerinde de Gezi Parkı direnişçilerine destek eylemleri düzenlendi. Vaşington, New York ve Şikago bu eylemlere ev sahipliği yapan kentler.

ABD'nin başkenti Vaşington'da Beyaz Saray önüne gelen Türkiye ve ABD vatandaşlarından oluşan kitle ellerindeki pankartlarla Gezi Parkı eylemlerine destek verirken, Wall Street eylemlerinin yapıldığı

Zucotti Parkı'nda bir araya gelen eylemciler direnişçiler lehine sloganlar atarak Gezi Parkı ile dayanışma içinde olduklarını gösterdi.

Los Angeles şehrinde de ABD'li ve Türkiye vatandaşlar bir araya gelerek direniş desteklediklerini belirtti. Göstericiler AKP hükümetinin polisinin orantısız güç kullanmasını protesto ettiler.

Hollanda direniyor

Taksim Gezi Parkı Direnişi Hollanda'nın başkenti Amsterdam'dan da selamlandı. 16 Haziran'da bir araya gelen ve çoğunluğunu Amsterdam'da yaşayan Türkiye vatandaşlarının oluşturduğu kitle, polisin direnişçilere karşı uyguladığı orantısız şiddeti kınadı.

Kitlenin elinde Gezi Parkı Direnişi'ni selamlayan,

hükümetin direnişe karşı tutumunu protesto eden ve polisin uyguladığı şiddete son vermesi gerektiğini belirten pankart ve flamalar yer aldı.

Yürüyüş Hollanda halkının büyük desteğini alırken Hollandalı çapulcular "Her yer Taksim, Her yer direniş" ve "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attılar.

Mayıs-Haziran eylemleri Ortadoğu basını gündeminde

Direniş eylemleri Ortadoğu'daki önemli basın yayın kuruluşları tarafından da Ortadoğu kamuoyuna taşınıyor.

Lübnan'da yayın yapan ve Lübnan'ın nabzını tutan Al Akbar haber sitesi 18 Haziran'da yaptığı haberde "Erdoğan ülkesinde baskıyı onaylıyor, haklara hayır diyor" başlığıyla Erdoğan'ın halk düşmanı imajını Ortadoğu halklarına yeniden ilan etti.

Yine Hüsnü Mübarek gibi bir diktatörü deviren Mısır

halkına yönelik yayın yapan Al Ahram gazetesi de "Duran adam Türkiye'deki sessiz protesto gösterilerine ilham veriyor" başlıklı 18 Haziran tarihli haberinde Türkiye halkının zorbalara karşı direnişte farklı yöntemler kullandığını vurguluyor.

Mısır'ın yeni diktatörü Muhammed Mursi her ne kadar heves ettiği bir diğer diktatör Recep Tayyip Erdoğan'a özense de Mısır halkının diktatörlere neler yaptığını Mısır'ın çok yakın tarihine bakarak da anlayabiliriz.

Dünya sendikaları ayakta

Küresel Sendikalar Konseyi ve Dünya Sendikalar Federasyonu Haziran ayının ilk haftasında Taksim Gezi Parkı Direnişi ile ilgili açıklama yaptı.

Milyonlarca işçiyi temsil eden bu iki sendikal merkez, Gezi Parkı'nda direnen işçileri ve halkı desteklediklerini açıkladı. Gezi Parkı Direnişi'ne yönelik polis uyguladığı aşırı şiddetin kınandığı açıklamalarda temel insan haklarına saygı duyulması istendi. Türkiye'nin kendi halkına yönelik uyguladığı şiddete son vermesini talep etti. Bugün Türkiye'de süregelen protesto gösterilerinin ta derinlerinde işçi haklarının ve sosyal hakların tehdit altında olduğu temel eşitsizliklerin bulunduğu belirtildi.

Dünya Sendikalar Federasyonu DSF Türkiye'deki üyelerini halkın mücadelesinin yanında yer almaya, bu mücadeleye destek vermeye çağırdı.

Direnişe bir selam da İsviçre'den

İsviçreli çapulcular, Mayıs-Haziran Direnişi'nin başladığı ilk günlerden itibaren sokakları Taksim'e çevirdi.

Türkiye'nin sokaklara dökülmesinin hemen ardından İsviçre'de sokağa çıkan direnişçiler, eylemlerin farklı bir yöntem izleyerek devam ettiği, duran insanların İstanbul meydanlarını doldurduğu günlerde de selam gönder-

meye devam etti.

1 Haziran'da Cenevre kentinde Birleşmiş Milletler Parkı'nda bir araya gelen İsviçreli direniş destekçileri, ülkenin Züriç, Basel ve Lozan kentleri başta olmak üzere kitlesel eylemler yaptı. İsviçreli direniş destekçileri daha sonraki günlerde de eylemlerini sürdürdü.

Almanya sokaklarından yükselen ses: Her yer Taksim, her yer direniş!

Baskıcı AKP iktidarının, Taksim Gezi Parkı'nın yıkılmaması için protesto gösterileri yapan halka saldırmasından sonra Almanya'da da halk sokağa çıktı.

Gezi Parkı'nda direnen insanlarla dayanışmak için Almanya'nın farklı yerlerinde sokağa çıkan protestocular özellikle Türkiye'den göçenlerin yaşadığı Kreuzberg'te yoğunlaştı. Halk 1 Haziran günü Taksim'de yaşanan polis şiddetini, AKP'nin yıkım politikalarını protesto etti.

Yine Almanya'nın Frankfurt, Münih, Hamburg, Berlin ve Bielefeld kentlerinde 1 Haziran akşamı Taksim Gezi Parkı ile dayanışma eylemleri yapıldı.

Almanya'da halk sokaklarda Türkiye'deki baskıyı protesto ederken, diğer taraftan AB burjuvazisinin başı Angela Merkel bile AKP'nin yaptıklarının mahkûm edilmesi gerektiğini söyledi. Bir açıklama yaparak olanlara göstericilere yapılan orantısız müdahaleye inanamadığını söyledi.

EXPO-sergi 2020'de, Ne İnciraltı'nda!..

Ne İzmir'de!.. Ne de başka yerde!..

Ülkemize ve kentimize, bir kentsel dönüşüm olanağı olarak sunulan ve bir kampanya ile dayatılan "Expo-sergi 2020", bundan önceki benzer kampanyalara konu olan, "Habitat", "Universiade" ve "Formula" gibi kendi amaçlarının dışında olanaklar yaratmayan, yeni bir aldatıcı gündemdir. Kaldı ki ülkemizde ne Habitat gibi uluslar arası insan yerleşmeleri toplantılarının, ne de Universiade gibi uluslar arası üniversiteler spor buluşmasının, öncesinde ve sonrasında, bu toplantıların sınırlı olan kararlarını temel alan, politikalar ve uygulamalar bile yaşama geçirilmemiştir.

Habitat'ta konut sorunu

Habitat sonrası, Habitat'ın temel vurgusu olan, "konut hakkı insan hakkıdır" belgisinin gereği olarak devletin, "konut sorununu sosyal bir sorun olarak kabul etmesi ve kamusal sorumluluk alması" hükümünün gereği yerine getirilmemiştir. Toplumun emek katmanlarının önemli ve öncelikli sorunlarından ve haklarından olan "barınma sorunu ve barınma hakkının", kamusal kaynaklarla ve örgütlenmelerle karşılanmasının tersine; kamu kaynakları ve örgütlenmesi, uluslar arası ve ulusal özel inşaat şirketlerine ihale rantı yaratan ayrıcalıklı toplu konut projeleri için kullanılmıştır.

Mahallelerde hâlâ spor tesisi yok

Universiade sonrası ise İzmir'in mahallelerinde, tüm spor dallarını içeren yeni bir spor kurumsallaşmasının ve alanlarının yaratılmasını öngören, yerel bir amatör spor politikasını ve uygulamalarını görmek de olanaklı olmamıştır.

Ticaretten ideolojiye

Expo-sergi 2020'ye uzanan sürecin başlangıcı, kapitalist pazar ürünlerinin uluslararası ölçekte sergilenmesi süreci, 1851 yılında Londra'da düzenlenen uluslararası ticari özelikli bir sergi ile başlamıştır. Ulusla-

rarası kapitalizm, bu sergileri, 1928 yılından itibaren, kurduğu "Uluslararası Sergiler Bürosu" aracılığı ile ticari içeriği olmayan ideolojik bir araca döndürmüştür. Sergiler uluslararası kapitalizmin bilimsel, ekonomik ve sosyal alandaki politikalarının gündeme geldiği ve geliştirdiği yerlere dönüşmüştür. Bu sergiler altı haftadan kısa, altı aydan uzun olmayan; en az beş yılda bir yapılan büyük sergilerden ve iki büyük sergi arasında bir kez yapılan küçük sergilerden oluşmaktadır. Uluslararası kapitalizmin bu ideolojik aracının temalarına örnek olarak 1939 yılında Newyork'ta yapılan serginin teması "geleceğin dünyasını yaratmak" ve 2000 yılında Hannover'de yapılan serginin teması "insan-doğa-teknoloji; yeni bir dünya oluşuyor" verilebilir.

"Kentsel dönüşüm" kolaylık

Expo-sergi 2020 de beş yılda bir yapılan sergilerden birisidir. Oysa ülkemizde ve kentimizde Expo-sergi 2020 ile ilgili olarak yürütülen tanıtım kampanyalarında, serginin içeriğinin dışında, bir de kentimizde kentsel, sosyal ve ekonomik dönüşümler olacağı vurgulanarak toplum bir kez daha yanıltılmaktadır. Bunun nedeni ise, Expo-sergi 2020 ile ilişkilendirilerek dayatılacak olan planlama ilkelerine ve kamu yararına aykırı projelere toplumsal kabul zeminini yaratmaktır. Expo-sergi 2020 ile ilişkisi olmayan ve kentin gelecek planlarında bulunmayan, inşaat rantını temel alarak dayatılan projeler için Expo-sergi 2020 "bir truva atı" gibi kullanılmak istenmektedir. Gündeme getirilen ve dayatılmak istenen plan değişiklikleri ve projeler bunun açık örneğidir.

İnciraltı ve Kuş Cenneti tehlikede

İzmir kentinin tek ve en büyük yeşil alanı olan İnciraltı'nın önemli bir bölümünü; bölge planını, İzmir nazım planını ve koruma kararlarını yok sayılarak; Expo-sergi

2020 alanı olarak dayatan ve böylelikle yapılaşmaya açan Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın yasadışı plan değişikliği, bu rant dayatmalarının ilkidir. Hemen sonrasında da, İnciraltı'nın yakın çevresinin de yapılaşmaya açılması girişimlerinde bulunulması ve kentin ulaşım kararlarında olmadığı halde, Expo-sergi 2020 için İnciraltı ile Tuzla arasında tüp geçit projesinin gündeme getirilmesi, bu kampanyanın, inşaat rantına dönük özünü, açık olarak ortaya koymaktadır. Duyarlı bilim, hukuk ve toplum çevrelerince yıllardır korunan, İnciraltı bölgesini ve Tuzla Kuş Cenneti bölgesini bu yolla yapılaşmaya açarak, bu bölgelere yeni mavişehir felaketlerini taşımak isteyen rant çevreleri, yakın zamanda da, Expo-sergi 2020 ile ilişkilendirilerek, Tuzla Kuş Cenneti bölgesine, nazım plan kararlarına, planlama ilkelerine ve hukuka aykırı liman projelerini dayatacaklardır.

Sermaye kondulara çözüm

Yine Expo-sergi 2020'nin ihtiyacı olan yol, otel, iş merkezi yatırımları aldatmacası ile yasadışı kordon otoyolu ya da tüpgeçidi gündeme getirilecek, kaçak katları için yıkım kararı çıkan yasadışı Egepalas oteli koruma kurulu aracılığı ile ya da özel yasalar ile yasallaştırılmaya çalışılacak; kentimizin kamu arazisini işgal eden, yasadışı dünya ticaret merkezine inşaat ruhsatı verilmeye çalışılacaktır. İl Özel İdaresine ait Balçova termal alanının aynı gerekçelerle yüksek katlı yapılaşmaya açılması dayatılırken; yasadışı Kültürpark, yer altı otoparkı ve kıyı yasasına aykırı, mülkiyet devri ve yapılaşması yasadışı olan Gümrük Pier; bu ihtiyaç olunan yatırımlar aldatmacasının yasallaştırılmaya çalışıldığı diğer parçalar olacaktır. Bu bilim ve hukuk dışı, kentimizin planlama kararlarına aykırı girişimler; ya il genel meclisi, belediye meclisleri, bakanlıklar ve koruma kurulları kararları ile ya da özel yasalar ile gerçekleştirilmeye çalışılacaktır. Yani, Expo-sergi 2020 aldatmacasının, "truva atı" ile kentimizin bu güne kadar emek verilmiş planlama kazanımları, bilimin ve hukukun kararları, birer birer yok edilmek istenecektir.

Rant değil planlı şehircilik

İzmir'in, bu güne kadar sağlıklı kentleşmesine, ekonomik ve sosyal düzeninin oluşmasına izin veremeyen ve bu alanlardaki kararlarda etkili olan çevreler; Expo-sergi 2020 yolu ile kentimize dar rant çıkarları

için yeni hastalıklar taşınmasını yine umursamamaktadırlar. Yeşil alanlarının azlığı, sosyal ve kültürel alanlarının yetersizliği, spor alanlarının eskiliği, yoğun konut ve nüfus bölgelerinin çokluğu ile sağlıksız olan kentimizin; gelecekte şu anki nüfusunun iki katına kadar yetecek düzeyde, planlı alanları ile iyileştirilmeye ihtiyacı vardır. Expo-sergi 2020 gerekçesi ile yeni çarpık rant yapılaşmalarına değil.

Tanıdık simalar

Ülkemizin, IMF ve Dünya Bankasının neden olduğu ekonomik sorunlarından ve kentin sermaye topluluğunun rantiyeci yaklaşımlarından kaynaklanan; kentimizin ekonomik ve sosyal sorunlarının, beş yıllık bir sergi ile düzeleceğinin söylenmesi yine bu Expo-sergi 2020 kampanyasının, truva atının, bir başka aldatmacasıdır. Expo-sergi 2020'yi, beraberindeki çarpık projeleri ile kentimize dayatanlar ve bu kampanyayı İzmir'de kentsel, sosyal ve ekonomik dönüşümler sağlayacağını söyleyerek bir başka aldatmaca ile yürüten rant çevreleri; bu güne kadar oluşan sağlıksız kentleşme, sosyal ve ekonomik sorunların nedeni olan çevrelerdir.

İzmirliilerin

cebinden çıkacak milyonlar

Expo-sergi 2020, böylesine yanlış yer seçimini ve beraberinde dayatılmak istenen yanlış plan kararlarını ve hukuk dışı projeleri içermemiş olsaydı bile; yine de bölgemizin ve kentimizin gelecek planlarında öngörülmemen yapısı ile kentimizin tüm altyapısına, ulaşım kararlarına getireceği yeni yüklerle kaynaklarımızın haksız ve yanlış kullanımına yol açacağı kesindi. 1984 New Orleans sergisinin, kentin bütçesinin yıkımı ile sonuçlanması; 2000 Hannover sergisinin, ziyaretçi sayısının beklenenin altında kalması gibi yakın dönem Expo-sergi sonuçları, uluslararası kapitalist sermayenin bu ideolojik aracının, artık zayıflamakta olan etkinliğinin, ağır yükünün ve düzenlendiği kentlerdeki sonuçlarının açık örnekleridir.

Uluslararası kapitalist sermayenin bu ideolojik sergi aracının, ülkemize ve kentimize getireceği yüklerin sonuçları bilinmesine rağmen ülkemize ve kentimize dayatılması, bu truva atının ipini çekenleri, tarih önünde sorumlu kılacaktır.

Doğal Ve Kültürel Yaşam Girişimi Sözcüsü:
Ahmet Tuncay Karaçorlu

**EXPO
2020
İZMİR-TÜRKİYE**

Aday Şehir

Disk Tüm Emekli-Sen 9. Olağan Genel Kurulu üzerine

Yıllar süren çekişmelerin ardından Emekli-Sen 9. Olağan Genel Kurulunda, 15-16 Haziran 2013 tarihinde, geniş çaplı bir tasfiye hareketi malesef sonuçlandı. Emekli-Sen'de 10 yılı aşkın süredir yönetimi elinde tutan Veli Beysülen ve takımı tekrar kazandı. Artık Emekli-Sen için, bu hâliyle kaldığı müddetçe umutlar tükenmiştir. Bu şekilde ele aldığımızda, kanaatimce büyük umutlarla başlayan ve ülkemiz için bir ilk olan "emekliler için sendika" deneyimi sönümlenmiştir. Bir sendika ancak örgüt içinde en çok gayret gösterenler sayesinde sendika kimliğine kavuşabilir. Hâlbuki, Emekli-Sen, son kongresinde koşturan, aktif üyelerini tasfiye etmekten çekinmemiş ve böylece bizim görüşümüze göre bir sendika olma niyetinden vazgeçmiştir.

Ancak, ömrü demokrasi mücadelesi içinde geçmiş ve her düzeyde bedeller ödemiş bugünün emeklisi, dünyanın aktif sendikacılarının umutsuzluğa kapılma lüksü yoktur. Mutlaka bir çözüm bulunacaktır. Çünkü, milyonlarca emeklinin örgütsüz kalma, var olan örgütleri de birkaç kişinin şahsi mülkiyeti hâlinde bırakma lüksü ve niyeti olamaz.

Şimdi sendikanın tek umudu tasfiye edilenler midir diye bir soru aklımıza takılabilir. Tabii ki tek umudu değildir, ama, yeni dönem için atılacak adımlarda mutlaka değerlendirilmeye alınacaklar arasında başta gelenler olacaktır.

Emekli Sen 9. Olağan Genel Kurulu her şeyden önce düşünce çeşitliliğinin önünü kapatmıştır. Bazı muhalif kesimler hâlen sendika içindedir. Ancak bu kesimde yer alan arkadaşların bir kısmı tasfiyeye seyirci kalmış, bir kısmı ise daha kötüsü tasfiyeler lehine oy kullanarak bu suça ortak olmuştur. Bunlar kendi bindikleri dalı kestiklerini fark etmemişlerdir. Bu yaptıklarından dolayı, emekli örgütleri tarihi onları affetmeyecektir.

Olan olduktan sonra akıtılan gözyaşları timsah gözyaşlarıdır. Kimseyi inandıramazlar. Tüzüğün 64. maddesini değiştirebilen "güç", isteseydi tasfiyelere geçit vermezdi. Sanki,

bir yandan gözyaşı dökerken, diğer yandan eller alttan alta ovuşturuluyor gibi. Tasfiyelere karşı ses çıkartmayan ve bu tasfiyeye göz yuman muhalif kadrolar şunu unutmasın ve bir kenara yazsınlar ki, çok yakında tasfiye sırası onlara da gelecektir. Tasfiyelerle ayakta durmaya kalkan birlik duramaz; kendi dikensiz gül bahçesi için, bu arkadaşları da yiyecektir.

Emekli hareketinin bu tarihi deneyiminin bölünmeyle sonuçlanması, her zaman birlikten yana olan bizim gibilerin yüreklerini dağlasa da, artık kaçınılmaz gibi görünmektedir.

Şu sıralarda "Yaşlılar ve Akşahlılar" hareketinin sendikalaşma çabası içinde. Ki bu arkadaşlar da daha önce tasfiyeye uğrayanlardan oluşmakta. 9. Olağan Genel Kurul'da tasfiye edilen arkadaşların da kurdukları bir komite ile sendikalaşma çalışması içinde olduğunu biliyorum.

Bir kısım arkadaşların Emekli-Sen içinde muhalefete devam edecekleri biliniyor. Ancak gelecekte gerçekleşecek olası bir birlik için güven verebilmeleri için bugüne kadar yürüttükleri faaliyetten daha fazlasını yapmaları gerekiyor. Bu beklenti de çok doğaldır. Bu arkadaşlar daha önce her kongrenin faturasını İstanbul ve Marmara kökenli muhalefete çıkarmışlardı. Yıllar boyunca "siz böyle davranmasaydınız kongre alınırdı" diye propaganda yaptılar. Bu kongrede ise, kendi deyimleriyle "kötü çocuklar" yoktu. Ama dışarıdakilerin aksine içeride kalanlar, hep başkalarını suçlayanlar bir liste bile çıkarmadılar. Aksine, Veli Beysülen'le koltuk pazarlığı yaptılar. Sorunun ayak oyunları ile alınacak bir iki koltuktan ibaret olmadığını bir türlü anlamak istemediler. O nedenle, olası bir birlik için bu kadroların yeniden güven tazelemesine ihtiyaç vardır. Aksi takdirde bu kadrolara ne ölçüde güvenilir, şüpheli.

Bir de olaya yeni kurulması muhtemel sendika veya sendikalar açısından bakalım.

Ülkemizde yaklaşık 10 milyon emekli var. Tüm Emekli-Sen, en örgütlü olduğu yıllarda 40 bin emekliyi ör-

gütleyebildi. Veli Beysülen'in göreve gelmesi ile bu sayı eridi. Yıllardır süren siyasetler arası çekişme ve kişisel kavgalar erimenin baş sebebi. 9. Olağan Genel Kurul'a girilirken kağıt üzerinde 2 bin civarında emeklinin katkısı koyduğu, genel merkezin onadığı hazirun listelerinde görünüyor. Kaldı ki bunların büyük kısmı "hatıra binaen" genel kurullara katılmış iyi niyetli insanlardan oluşmaktadır. Dolayısıyla, emeklilerin en büyük örgütü olabilecekken yaşanan erimenin sebepleri şöyle sıralanabilir:

1- İç çekişmelerden emeklinin yaşamsal sorunlarına çözüm bulunamadı, gündeme bile alınamadı.

2- Gözle görülen bir kazanıma ulaşamadı.

3- Sendika yargıtay kararı ile kapatıldı, meşru zeminde mücadele güdük kaldı. Her şey AİHM'den gelecek karara endekslendi. Örgüte yönetim tarafından gizliden gizliye her şeyin yasal prosedürlerden ibaret olduğu anlayışı da enjekte edildi. Farklı yol ve yöntemler denenmediği için de bizim dosyamız AİHM'de en uzun süre bekleyen dosya olarak Guinness Rekorlar kitabına girmeye hak kazandı!

Umudu büyütelim

Söyleyeceklerimi toparlayacak olursam, kısaca mevcut yapı için geniş kitlelerin umudu tükendi diyebiliriz. O nedenle, kitleselleşmeyi, bütün emekli kitlesini aktif bir üyeye dönüştürmeyi hedefleyen yeni bir yapılanmanın tüm bu sorunları gözetmesi, eskinin yanlışlarına düşmesi ve gerçekten mücadeleciler bir yapı kurması şarttır. Böylesine karamsar bir tablodan yüreği umutla dolan bir yapının doğması için başka şans yoktur.

Ben de tasfiyeye uğramış bir emekli olarak ancak bu yeni filizleri gördüğüm zaman daha umutlu olacağım. Yoksa, kişisel olarak gerçekten çok zorlanıyorum. Emeklilerin bu sorunu kendi dinamikleri yoluyla aşmaktan başka hiçbir gücü yoktur. Ben de uzun yılların devrimci geleneklerine bağlı emekli insanlarımızın böyle bir yapıyı hayata geçireceklerine inanıyorum.

F. İlhami Şarman

Sen misin AKP'yi eleştiren!

İktidar partisi AKP alışkanlıklarından bir türlü vazgeçemiyor. Çünkü doğasında, kimyasında böyle bir şey yok. Demokratik tepkilerle kendisini eleştiren bütün güçleri düşman görüyor. Kendisinden olmayanı anlamaya çalışacağına yok etmeye kalkıyor. Bu zihniyetin son ürünü gece yarısı meclis günemine getirilen bir torba yasa oldu.

Taksim Gezi Parkı ile başlayan direniş sürecinin kilit kurumlarından olan Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği TMMOB onurlu ve ilkeli duruşu nedeniyle AKP tarafından cezalandırıldı. 9 Temmuz gecesi meclisten geçen yasaya göre bundan böyle: "Harita, plan, etüt ve projeler, idare ve ilgili kanunlarda açıkça belirtilen yetkili kuruluşlar dışında meslek odaları dahil başka bir kurum veya kuruluşun vize veya onayına tabi tutulmayacak, tutulması istenemeyecek." Kendisi kısa ama pratik anlamı büyük olan bu yasa değişikliği ile başta şehir planlaması olmak üzere pek çok alanda mühendisler mesleki sorumluluklarını ve denetimlerini yapamayacaklar. Böylece hem ekonomik, hem de mesleki olarak sınırlandırılmış olacaklar.

Torba yasanın mesleklerine ve meslek örgütlerine yönelik planlı bir saldırı olduğunu savunan mimar ve mühendisler ise iktidarın tüm tehditlerine rağmen görevlerinin başında olacaklarını yaşamı ve halkı savunmaya devam edeceklerini yineliyorlar.

15-16 Haziran Genel Direnişi İşçi sınıfı ayağa kalkınca

15-16 Haziran Genel Direnişi, Türkiye tarihinin en büyük halk direnişinin gerçekleştirildiği bu günlerde daha bir anlam kazanıyor. Türkiye tarihinde büyük izler bırakan bu şanlı direnişi yine Türkiye tarihinde büyük izler bırakacak şanlı günlerin içinde anmak ve anlamak büyük önem taşıyor.

Yusuf Türkoğlu, o günlerde 19 yaşında genç bir işçi. Sendika üyesi.

Ekrem Kandemir, genç bir işçi olarak tertip komitesinde görevli. Levent kolunun komite başkanı.

Turgut Metin Öztürkoğlu, o yıllarda hareketin neredeyse karargâhı hâline dönen TİP Şişli İlçe Örgütü üyesi.

Üç farklı gözden, birbirini tamamlayan üç farklı yönden direnişin fotoğrafı...

yenidünya: 15-16 Haziran Genel Direnişi sırasında nerede çalışıyordunuz? Sendikadaki göreviniz neydi?

Yusuf Türkoğlu: 15-16 Haziran'da Standart Belde olarak Koç'a ait Beldesan fabrikasında çalışıyordum. Belediyenin kullanacağı araçlar yapıyorduk. Ben presçiydim. 19 yaşında Maden İş üyesi genç bir işçiydim. İşyeri Baştemsilcimiz, Beldesan işyeri temsilcisi olarak Halil Abi'ydi. Halil Deniz.

yenidünya: Direniş kararının alınması sürecinde neler yaptınız? Karar nasıl alındı?

Yusuf Türkoğlu: Baştemsilcimiz bize yeni yasaların çıkacağını ve bu yasaların hedefinin sendikamızı kapatmak olduğunu anlattı. Bir süre sonra o veya diğer temsilciler hemen her gün işçileri toplayıp gelişmeleri aktarmaya başladı. Aynı zamanda sık sık DİSK'e gidip bizim durumumuzu ve görüşlerimizi aktarıyordu.

Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi vardı çünkü.

"Yürüdükçe Türk-İş üyesi ve sendikasız iş yerleri dahil bölgedeki bütün fabrikaları yürüyüşe katarak ilerledik. Ayrıca esnaf da dahil bütün halk yürüyüşlere katıldı"

yenidünya: Direniş sırasında neler yaşadınız?

Yusuf Türkoğlu: Bizim kolda esas olarak 16 Haziran'da yani ikinci gün yürüyüş yapıldı. Baştemsilcimiz herkesi topladı ve günün anlamı üzerine bir konuşma yaptı. Taksim'de diğer işçilerle buluşacağımızı duyurdu. Biz çıktık, yürüdükçe Türk İş üyesi ve sendikasız iş yerleri dahil bölgedeki bütün fabrikaları yürüyüşe katarak ilerledik. Ayrıca esnaf da dahil bütün halk yürüyüşlere katıldı.

Levent'e geldiğimizde bir mahşer yeriymiş orası. Herkes geliyordu. Tam Philips'in orada askeriye tanklarla barikat kurmuştu. O barikadı kadınların aştığını gördük. Bizim ölümlümü polisin barikadını ile kesmişlerdi. Biz polis barikatının bir tarafını aşırıyorduk, bir tarafı aşamıyorduk. Bir türlü diğer işçilerle birleşemedik. Bulduğumuz yerden işçilerin tankların üstünden atlayarak aştıklarını gördük.

"Bulduğumuz yerden işçilerin tankların üstünden atlayarak aştıklarını gördük"

Biz gelinceye kadar burada biriken işçiler sabah saatlerinden beri mücadele etmişler. Biz kavganın ortasında yetişebildik. Olaylar akşam saatlerine kadar sürdü.

yenidünya: Direnişin ve kazanılan zaferin nasıl bir etkisi oldu?

Yusuf Türkoğlu: Ben zaten gençliğimden beri haksızlıklara hep karşıydım. Orada da bilinçleniyorsun. İşçi olduğunu biliyorsun. Hakkın örgütlü alınacağını biliyorsun. Yani bireysel değil, örgütlü olunca kazanılacağını öğreniyorsun. Bu durum bence bütün işçiler için geçerliydi. Meclisten geçen yasayı geri çekirmiş olmak işçilerin kendilerine güvenini arttı.

Önceden bir yere girdiğin zaman patronu kurtarıcı görüyordun. Öyle olmadığını öğrendin. Adama baba diyordun, şimdi o babanın bir yerde senin karşısında olduğunu öğrendin. Hakkını istediğin zaman, ekme istediğin zaman, insanca yaşamak istediğin zaman karşına çıkıyor adam. Hiç de baba değilmiş o zaman!

"Hakkın örgütlü alınacağını biliyorsun. Yani bireysel değil, örgütlü olunca kazanılacağını öğreniyorsun"

yenidünya: 15-16 Haziran Genel Direnişi sırasında sendikadaki göreviniz neydi?

Ekrem Kandemir: Türk Philips Sınayi iş yerinde çalışıyordum. Ünite temsilcisiydim. Aynı zamanda lokal başkanımıydım. Olaylar sırasında da Boğaziçi yöresinin eylem komitesi başkanımıydım. Bu komite de DİSK'in komitesiyle irtibatlıydı. DİSK'in komitesinde de her bölgeden ikişer kişi vardı.

yenidünya: Bu direnişi hazırlayan koşullardan bahsedebilir misiniz?

Ekrem Kandemir: 13 Şubat 1967'de Türk İş'in kalıbına sığmayan sendikacıların DİSK'i kurması önemli bir dönüm noktası olmuştu. DİSK'in etkisi hemen artmaya başladı. Devrimci bir anlayışla, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleriyle hareket ederek, demokratik hareketle de işbirliği içinde bütün yurt geneline hızla yayıldı. İşçi hareketi içinde önemli bir çekim yaratmaya başladı. Başlangıçta tek tek yürütülen örgütlenmeler artık öyle bir boyuta geldi ki fabrika fabrika işçiler bize gelmeye başladı. DİSK gerçekten de hayat oldu işçi sınıfına. Bu sırada DİSK yalnızca işçi haklarını en iyi şekilde savunmakla kalmıyor, işçilerin bilinçlenmesi için de çaba harcıyordu. Özellikle sömürü ve artı değer ne olduğu, sömürüye karşı neler yapılabileceği, hangi hakları istemek gerektiği işçiler arasında hızla yayılmaya başladı.

Sermaye sınıfı da durmadı. DİSK'i kapatmayı hedefleyen yasalarla saldırdı.

Yusuf Türkoğlu

Ekrem Kandemir

“DİSK gerçekten de hayat oldu işçi sınıfına. Bu sırada DİSK yalnızca işçi haklarını en iyi şekilde savunmakla kalmıyor, işçilerin bilinçlenmesi için de çaba harcıyordu. Özellikle sömürü ve artı değer ne olduğu, sömürüye karşı neler yapılabileceği, hangi hakları istemek gerektiği işçiler arasında hızla yayılmaya başladı”

yenidünya: Direniş kararı nasıl alındı?

Ekrem Kandemir: Öncelikle yasalara ilgili işyerlerinde toplantılar yaptık. Sonra DİSK’in inşaat hâlindeki binasında işyeri temsilcilerinin katılımıyla büyük bir toplantı yaptık. Tartışılarak direniş kararı alındı. Karar işyerlerine bildirilerle iletilince büyük bir destek gördü. Bütün işyerlerinde insanlar ant içerek sonuna kadar mücadele etme kararı aldı.

Daha sonra önce ailelerimizi ve sonrasında mahallemizi ikna ettik. Çok sayıda bildiriler dağıttık. Toplantılar yaptık.

yenidünya: 15-16 Haziran Genel Direnişi sizin kolunuzda nasıl geçti?

Ekrem Kandemir: Biz Levent bölgesinden katıldık eylemlere. İlk gün (15 Haziran Pazartesi) önce iş yerlerinin bahçelerinde ya da iş yerlerinin önünde toplandık. Müsait olan yerlerde kısa yürüyüşler yapıldı. Bu esnada Türk İş’e bağlı ve sendikasız iş yerlerindeki işçilerin eyleme katılmalarını önlemek için işçilere iki gün ücretli izin verilmişti.

İkinci gün de işçiler fabrikalarına geldiler. Yoklama yapıldı. Ondan sonra kitlesel yürüyüşlere başlandı. Biz Oto Sanayi’de diğer işçilerle buluştuk. Sonra geri dönüp yürüyüşe başladığımız zaman en arkada yerini almış kadınlar en öne geçmiş oldular.

“Arsadaki molozlardan yararlanarak polise karşılık verdik. Onlar kurşun sıkıyorlar biz molozları atıyorduk”

Bugünkü Sabancı iş merkezinin olduğu yerde askeriye bir barikat kur-

muştu. Biz barikata doğru yürürken askeriye havaya üç el ateş etti. Ateş ettikten sonra askerler sağa ve sola çekilerek barikatı açtılar. Meğer arkasında polis barikatı varmış. Toplum polisi kalkanlarını siper ederek kadınların üstüne yürüyerek, vurarak, küfür ederek hatta ve hatta yere düşenlerin bacakları arasına ateş ederek saldırmaya başladı. Bu esnada büyük bir panik oldu ama uzun sürmedi. Tertip komitesi olarak hemen toparlandık. İnsanlar da dağılmadılar. Hemen harekete geçtik. Aradaki molozlardan yararlanarak polise karşılık verdik. Onlar kurşun sıkıyorlar, biz molozları atıyorduk. Saat 12.00’den hemen hemen 14.00’e kadar olaylar sürdü. Böylece mahallelerden duyan halk da yardıma koştu. Her taraftan geldiler. Tabii böyle olunca polis kaçmaya başladı. Zincirlikuyu mezarlığının önüne kadar ilerledik.

Askeriye bir barikat daha kurmuştu buraya. Biz de barikatı aşmaya çalışıyoruz. Orada bir binbaşı vardı. Sürekli olarak bizimle konuşmaya çalışıyordu. Ben iki arkadaşımın birliğinde askerî arabanın üstüne fırlayarak binbaşının yakasını tuttum ve “Biz yürüyeceğiz. Çünkü haklarımızı almak için yürüyoruz. Şimdiye kadar bir tek fabrikaya zarar vermedik. Vermeyeceğiz de” dedim. Tartışmalar sürerken sonunda bir uzlaşmaya vardık. Ama biz polisin arkadaşlarımızı gözaltına almış olabileceğini söyledik. O da beraber bakalım dedi ve iki arkadaşla birlikte askerî araçla Zincirlikuyu’ya gittik. Polis orada yine dizilmiş. Biz kontrol ettik ve kimsenin alınmadığını gördük.

“Biz daha önceki eylem planımıza uygun olarak işyerlerine döndük ama çalışmadık. İlk önce bizim bölgedeki bütün işyerlerinde sayım yaptık. Yaralılarımız dışında kaybımız yoktu”

Geri döndük ve saat 15.00 haberlerini fabrikada dinledik. Kemal Türkler işçi sınıfının üretimden gelen gücünü de kullanarak eylemi amacına ulaştırdığını söyledi. İşçilerin işyerlerine dönmesini istedi. Biz daha önceki eylem planımıza uygun olarak işyerlerine döndük ama çalışmadık. İlk önce bizim bölgedeki bütün işyerlerinde sayım yaptık. Yaralılarımız dışında kaybımız yoktu. Bunları raporlaştırıp genel merkeze iletmiyorduk.

yenidünya: Direniş ve kazanılan zaferin etkileri neler oldu?

“Eyleme katılan işçilerde biz haklı talepler doğrultusunda mücadele edersek, birlik olursak kazanırız fikri oluştu. Her işçinin kendine güveni geldi”

Ekrem Kandemir: Eyleme katılan işçilerde biz haklı talepler doğrultusunda mücadele edersek, birlik olursak kazanırız fikri oluştu. Her işçinin kendine güveni geldi. Aslında eyleme katılan işçiler 60’lı yıllardan itibaren genel olarak bilinçlenmeye başlamıştı. Eylemle ona anlatılanları hayata geçirebildiğini anladı. Direnişin asıl etkisi ise diğer kesimlerin işçi sınıfının gücünü ve neler yapabileceğini anlamasını sağlamasıdır. Ondan sonra siyasal hareketlerde işçilere yönelme olmaya başladı.

yenidünya: 15-16 Haziran Genel Direnişi sırasında nerede görevliyidiniz?

Turgut Metin Öztürkoğlu: O dönemlerde ben TİP Şişli İlçe Örgütünde çalışıyordum. Şişli ilçesi, TİP içindeki işçi çalışmalarının neredeyse merkezi konumundaydı. Dolayısıyla biz yalnızca direniş sırasında değil, direnişin hazırlanması sürecinde de yoğun olarak çalışmalar yaptık. İlçede bildiri ve afişler basarak işçilere dağıtılmasını sağlıyorduk. DİSK’i kapatmayı hedefleyen yasaların işçilere anlatılması, işçilerin bu yasalara karşı neler yapması gerektiği gibi konular yoğun olarak işleniyordu.

“Şişli ilçe TİP içindeki işçi çalışmalarının neredeyse merkezi konumundaydı. Dolayısıyla biz yalnızca direniş sırasında değil direnişin hazırlanması sürecinde de yoğun olarak çalışmalar yaptık”

Direniş gününde ise iki temel işimiz vardı. Birincisi bizim ilçe örgütü neredeyse karargâh hâline dönmüştü. Direnişin önemli oranda idaresi buradan yürütülüyordu. En azından bizim kolumuz olan Levent-Şişli tarafının. Bunun için sokakta eylemler sürerken dahi hızlı bir şekilde bildiri

ve afişler hazırlanıyordu. Her yeni gelişmede yeni bildiriler hazırlanıyordu ve hızla dağıtılıyordu. Böylece işçi kitlesinin olan bitenden haberdar olmasını ve talimatları uygulamasını sağlamaya çalışıyorduk. Ben ağırlıklı olarak baskı işlerinde görevliydim. En iyi posa çeken bendim! Ama yine de ara ara dışarı çıkarak Mecidiyeköy’e kadar olan bölümde bildirilerin dağıtılmasına yardımcı oluyordum. Hem böylece dinlenmiş ve hava almış oluyordum.

“Sokakta eylemler sürerken dahi hızlı bir şekilde bildiri ve afişler hazırlanıyordu. Her yeni gelişmede yeni bildiriler hazırlanıyor ve hızla dağıtılıyordu. Böylece işçi kitlesinin olan bitenden haberdar olmasını ve talimatları uygulamasını sağlamaya çalışıyorduk”

İkinci görevimiz de yakın yöremiz olan Şişli, Bomonti, Kağıthane gibi yerlerdeki küçük işletmelerde işlerin durdurulması ve işçilerin eylemlere katılmasını sağlamaktı.

yenidünya: Direniş ile o dönemdeki sol sosyalist siyasal yapıların nasıl bir ilişkisi vardı?

Turgut Metin Öztürkoğlu: Yasa gündeme gelir gelmez ilk önce DİSK ve TİP refleksi gösterdi. TİP zaten işçiler tarafından kurulmuştu. Kurulduktan sonra Yakup Demir’in yani Zeki Baştımar’ın talimatıyla TKP’liler de TİP’e katıldılar. O zaman sosyalistler TİP’e diye kesin talimat verilmişti.

Şişli İlçe Örgütü olarak işçilerle çok canlı ilişkilerimiz vardı. Bölgedeki küçük işletmeler ve büyük fabrikalarda istediğimiz gibi girip bildiriler dağıtıyor, propaganda çalışmalarını yürütüyorduk. İşçileri direniş için hazırlıyorduk. Şişli karargâh gibiydi ama TİP’in bütün İstanbul ve İzmit örgütleri yoğun olarak yasaya karşı harekete geçerek çalışmalar yürüttüler. Bu sırada TİP olarak sürekli toplantılar da yapılıyordu.

Diğer sol, sosyalist hareketlerin; gençlik hareketlerinin ise işçilerle yaygın bir teması yoktu. Onlar za-

Turgut Metin Öztürkoğlu

ten işçi sınıfının durumunun ve gücünün gerçekten farkında değildi. Ayrıca işçileri ve işçi hareketlerini küçümser bir tavırları vardı. Biz anlatmaya çalıştığımızda da şaşırıyorlardı. Onların gündeminde ordu, aydınlar ve gençlik ittifakı vardı. O yüzden işçilerin sendikalarda örgütlenmesi, sendikalarda sosyalistlerin, devrimcilerin etkili olması gibi bir düşünceleri yoktu. Sendika ağaları diye sendikacılara düşmanca davranmak gibi bir tutum yaygındı. Ama yine de gençliğin her türlü eyleme katıldığını söylemek gerekir. Gençler çok enerjikteler ve bütün eylemlere katılıyorlardı.

“Onlar zaten işçi sınıfının durumunun ve gücünün gerçekten farkında değildi. Ayrıca işçileri ve işçi hareketlerini küçümser bir tavırları vardı. Biz anlatmaya çalıştığımızda da şaşırıyorlardı!”

Bu kopukluktan dolayı da işçi hareketi bu çevreler için büyük bir sürpriz oldu ve öncelikle bu eylemleri kendiliğinden olan örgütsüz eylemler olarak yorumladılar. Tabii ki bu kadar büyük kitle hareketi tepeden tırnağa örgütlü olamazdı ama bizim temel yönlendirmelerimizle hareket ediyordu.

yenidünya: Direniş sizin açınızdan nasıl geçti? Neler yaşandı Şişli Örgütünde?

Turgut Metin Öztürkoğlu: Biz direniş için yaptığımız hazırlıklar sırasında işçilerle yaygın bir ilişki ağı kurmuştuk. Ayrıca direnişin idaresi için TİP içerisinde bir komite de kurduk. Bu komite DİSK'in tertip komitesinden ayrıydı ama sürekli olarak irtibat hâlindeydi. Yani iç içe geçmiş iki liderlik vardı denilebilir. Direniş sırasında temel kararları DİSK alıyor ve biz de parti olarak kararları desteklediğimizi duyuruyorduk.

“Gerçekten de üyelerimiz ve daha binlerce işçi direniş boyunca sürekli ilçe örgütüne geldi. Yiyecekler getirildi. Bildiriler dağıtıldı!”

Biz direnişten bir gün önce 14 Haziran'da son bir toplantı yaparak hazırlıklarını gözden geçirdik. Büyük bir eylem planlıyorduk. Bütün İstanbul ve İzmir'te aynı anda başlayacak eylemler yüzünden polis takviye kuvvet çağırılmayacak ve kitlenecekti. Dolayısıyla ilerici kurumlara yönelik başlayacak gözaltı ve tutuklama saldırılarına karşı da hazırlıklar yapıldı. Partinin kesin talimatıyla kimse evinde kalmadı. Kim nerede kiminle nasıl buluşacak gibi ayrıntılar belirlendi. Bütün üyelere haber verilmiş herkese ihtiyaç duyulacağı söylenmişti. Gerçekten de üyelerimiz ve daha binlerce işçi direniş bo-

yunca sürekli ilçe örgütüne geldi. Yiyecekler getirildi. Bildiriler dağıtıldı.

15 Haziran sabahı bölgemizdeki bütün işyerlerinde şalter indirerek işçileri işyerlerinin önlerinde toplayarak eylemler yapmaya başladık. Öğleden sonra sıkıyönetim ilan edilmişti ve biz daha önce planladığımız tedbirleri uygulamaya geçtik. İkinci gün ise Taksim hedefiyle binlerce işçi yürüyüşe geçti. Avrupa'da da ikinci gün direnişle dayanışma yürüyüşleri yapıldı. Avrupa'daki eylemleri TİP ve TKP örgütlemişti.

Sonuç olarak Kemal Türkler'in yaptığı radyo konuşması ile eylemin hedefine ulaştığı duyuruldu ve işçiler fabrikalarına döndüler. Ama öyle hemen çalışmaya başlamadılar. Hatta 18 Haziran günü İstanbul ve İzmit'i kapsayan bir genel grev daha yapıldı. Bu grevde işler durduruldu ve bildiriler okunarak protesto eylemleri yapıldı.

yenidünya: Bu direniş sırasında TKP'nin nasıl bir rolü oldu?

Turgut Metin Öztürkoğlu: Direnişin öncesindeki hazırlık döneminde ve direniş sırasında TİP'in yürüttüğü çalışmaları büyük bir oranda biz idare etmiştik. Kritik yerlerde hep bizim parti grubumuzun etkisi oldu. Ama biz TKP adına ayrı bir faaliyet yürütmüyorduk. Sonuç olarak direnişte TKP'nin etkili bir rolü oldu. Zaten Şişli örgütü ile daha sonra 70'lerdeki TKP MK'sını ve Politbüro'sunu karşılaştırınca tablo ortaya çıkıyor.

yenidünya: Direniş ve kazanılan zaferin etkileri neler oldu?

Turgut Metin Öztürkoğlu: Çok büyük etkileri oldu. Bir sefer işçi sınıfı gücünü herkese kanıtladı. Türkiye'de burjuvazi ilk kez bu ülkede geçici olduğuna dair bir korku yaşadı. Direniş sonrasında işçilerin TİP'e ilgisi yoğun olarak arttı. İşten atılanların bir bölümü ise Avrupa'ya işçi olarak gitti. Orada hızla politikleştiler. Egemenler ise 15-16 Haziran'dan hemen sonra darbe yapmak zorunda kaldılar.

“Direniş sonrasında işçilerin TİP'e ilgisi yoğun olarak arttı. İşten atılanların bir bölümü ise Avrupa'ya işçi olarak gitti. Orada hızla politikleştiler”

12 Mart'tan sonra da direniş katılan bölgelerde durum aynıydı. Bu işçiler değilse bile onların çocukları siyasal yaşamda işçi olarak yerlerini almaya başladı. Bu bölgelerde de TKP güçlü örgütler kurdu. 15-16 Haziran 1970'li yılların devasa işçi atılımının gerçekleştirilmesindeki en büyük etkiyi yarattı diyebiliriz.

**söyleşi: onur balcı
fotoğraflar: tarık yüce
yücel aktürk**

Direniş'ten kareler

Ankara

İzmir

Mersin

Antalya

Direniş'ten kareler

Antakya

Bursa

Adana

Eskişehir

Taksim fobisinden

faiz lobisine (1)

raşit şahin

Başbakan Erdoğan'ın ustalık dönemi olarak tanımladığı 4. AKP Hükümeti, Taksim'de başlayıp tüm ülkeye yayılan protesto eylemleriyle bir anda kendini meşruiyet tartışmaları içinde buldu. Protestolar yaygınlaşıp, bir halk ayaklanmasına dönüşme eğilimi gösterince, iktidar güçleri de sertleşip, var olan kısıtlı temel hak ve özgürlükleri de askıya alarak, tüm zor güçleriyle ayaklanan halka saldırmaya başladılar. Binlerce insan yaralandı, yüzlercesi gözaltına alınıp mahkemelere sevk edildi ve tutuklandı. Beş kişi öldürülürken onlarca insan hayatta kalma mücadelesi veriyor.

Bir yandan direnişçileri ve direnişi sınırsız kullandığı zorla bastırmaya yönelik iktidar, diğer yandan da direnişi dış güçlerin örgütlediği propagandasını yaymaya başladı. Dış güçlerin adresi olarak da faiz lobisi adını verdiği bir kısım sermaye sahibini gösterdi. Bu iddiaya göre ülkedeki direnişin arkasında faiz lobisi vardı ve bu lobi ülkeyi kargaşaya sürükleyerek kârlarını artırmak istiyordu. Erdoğan böyle yaparak, sıkışıkça sorumluluğu dış mihraklar diye hayali bir mihrak icat edip, suçu bunların üstüne atmaya çalışan ve aslında gerçekleri çarpıtan kendinden önceki burjuva iktidarlarının eskimiş bir taktiğini yeniden kullanıyordu.

Erdoğan'ın faiz lobisi dediği aslında Marksistlerin ve çoğu solcunun "finans oligarşisi" dediği bir avuç sermaye sahibinden başkası değildi. Ancak bu oligarşi on bir yıllık iktidarı boyunca Erdoğan hükümetini zora sokmak bir yana onu iktidarda tutan ve destek olan temel sermaye gruplarındandır. Erdoğan'ın neoliberal ekonomi politikasının temel mimarlarındandır. Göstermelik ekonomik başarılarının ardında bunlar vardır. Şöyle ki;

a- Türkiye ekonomisinin temel açmazlarından biri ülkeden çıkan dövizin ülkeye giren dövizden fazla olmasıdır (cari açık). Bu döviz açığını kapatmak için ülkeye döviz girişini cazip hâle getirmek gerekiyor. Bunun içinde iktidarlar diğer ülkelerin verdiği gibi daha yüksek oranlarda faiz verip döviz borçlanıyorlar. Bugün

AKP iktidarı dünyada en yüksek faizle borçlanan iktidarlar arasındadır. Yurtdışından gelen bu para sıcak para olarak adlandırılmaktadır. Bu paranın girişindeki kesinti ya da azalma ülke ekonomisinin krize girmesine neden olmaktadır. AKP iktidarının bu para girişini devamlı hâle getirmesinden başka yolu yoktur. Bu noktada faiz lobisi ile AKP iktidarı arasında bir çatışma değil, bir uyum söz konusudur. Faiz lobisini suçlamak kof bir gösteriden ibarettir.

b- AKP iktidarı on bir yıllık iktidarı boyunca kendinden önceki iktidarlardan devraldığı özelleştirme politikasını; ülke kaynaklarını, uluslararası sermayeye peşkeş çekme politikasını, kesintisiz ve kural tanımadan sürdürmüştür. Bunun sonucunda borsa şirketlerinin yarısından fazlası, bankalardaki sermayenin yüzde altmış, sigorta şirketleri sermayesinin yüzde yetmişten fazlası, faiz lobisi denen mali sermayenin eline geçmiştir. AKP iktidarı bu sermaye olmadan bir gün bile ayakta duramaz. Bu gerçeklik karşısında Erdoğan'ın faiz lobisi suçlaması sahte bir suçlamadır.

c- Acımasızca uyguladığı neo-liberal politikalarının gereği yatırım yapmaktan tamamen vazgeçen AKP iktidarı rant dağıtmanın, yolsuzlukların, belli sermaye gruplarının daha da zenginleşmesinin iktidarı hâline gelmiştir. Bunun için gereksindiği kaynakları yurtdışından borçlanmaktadır. Bunlar için yüksek faizler ödemektedir. Bu kaynaklar çoğunlukla faiz lobisi denen mali oligarşiden sağlanmaktadır. İki taraf arasındaki çıkar birliği her türden sahte kabadayılığın üstündedir.

d- Türkiye İstatistik Kurumu TÜİK'in istihdam ve kişi başı gelir istatistiklerinin aksine, emekçi sınıflar yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Günlük ihtiyaçlarını bile tüketici kredileri ya da onun bir türevi olan kredi kartlarıyla sağlamaktadır. Bunun için gerekli olan krediler ve fonlar da bu faiz lobisinden sağlanmaktadır. Kredilerdeki azalma ya da kredi kartlarının kullanılmaması AKP iktidarının sonunu getirecek olan krizlerin tetikleyicisi olmaya adaydır.

"Devler" dev olmaya, halk fakirleşmeye devam ediyor!

Ekonomi dergisi *Fortune*'nin Türkiye'nin 2012 yılı en büyük 500 şirketini belirlediği "Fortune 500'de, 2005 yılında yüzde 51 hissesi Koç-Shell ortaklığına 4 milyar 140 milyon liraya satılan Tüpraş, 47 milyar 99 milyon lira net satışla birinci oldu. Tüpraş'ı sırasıyla 20 milyar 202 milyon lira ile OMV Petrol Ofisi ve 17 milyar 139 milyon lira ile Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş. TEDAŞ izledi.

2011 listesinde yer almayan Türkiye Elektrik Ticaret ve Taahhüt ise 15 milyar 455 milyon lira net satış geliri ile 2012 listesine dördüncü sırada girdi. Türk Hava Yolları 14 milyar 909 milyon lira ile beşinci oldu.

"Devler" ile halk arasındaki yüzde 20'lik fark

Derginin açıklamış olduğu 2012 listesine göre "Devler" in bir önceki yıla göre 2012 yılı net kârlarını yüzde 26 arttırdığı ve 31 milyar 532 milyon liraya ulaştığı görülüyor. 2012 yılında emekçi halka yapılan zam oranının yüzde 6 olduğunu düşündüğümüzde zenginlerin daha zengin, fakirlerin ise daha fakir olduğunu görüyoruz. Tüpraş, Erdemir, Petkim gibi kamu kuruluşları devlet eliyle gasbedilerek zengin şirketlere 3-5 yıllık kârları oranlarında

peşkeş çekilmeye devam ediyor. Geçen Nisan ayında Tüpraş Yönetim Kurulu Başkanı Ömer M. Koç Tüpraş'ın 2012 yılı net kârını 1 milyar 460 milyon lira olarak açıklamıştı. Tüpraş'ın 2005 yılında 4 milyar dolara özelleştirildiğini düşündüğümüzde toplamda 5 yıllık kâr oranında bir ücrete satıldığını görüyoruz. Toplumun alın teriyle var ettiği Tüpraş ve benzeri eski ve köklü kamu kuruluşları birkaç dolar milyarderinin daha fazla zengin olması için adeta hediye ediliyor.

İlk 500'de AKP'nin rolü

2002 yılında tek başına iktidar olan AKP hükümeti, geride bıraktığımız 11 yılda daha önce eşi benzeri olmayan bir anlayışla hemen hemen tüm kamu kuruluşlarını özelleştirmeye başlamıştı. İlk olarak 2003 yılında SEKA ile başlayan ve "Bu daha başlangıç, özelleştirmeye devam" diyen bir zihniyetle hareket eden AKP hükümeti, 27 yıllık özelleştirmeler tarihinde (Özelleştirme uygulamaları Türkiye'de 1986 yılında başladı) yüzde 80'lik bir oran yakalayarak bu alanda rekor kırmış oldu.

İMF'ye borcumuz bitti diye naralar atan AKP hükümeti ve yandaş medyası, borcun nasıl ödendiği konusunda herhangi bir açıklama yapmıyorlar. AKP hükümetleri döneminde yapılan 39 milyar dolarlık özelleştirme ile 2003 yılında İMF'ye olan 23,5 milyar dolarlık borç ödendi. Geri kalan kısımla da bütçe açıkları kapatıldı.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi, AKP hükümetinin tüm dayatmalarına, baskıcı rejimine, Taşeron Cumhuriyetine, halkı açlık sınırının altında yaşama mahkûm etmesine, emperyalizmin savaş taşeronluğuna kamu kuruluşlarının özelleştirilmesine karşı atılmış bir halk yumruğudur. AKP alnında açıl

Fortune 500'ün ilk 30 "Dev'i"

Sıra	Şirket Adı	Net Satış (Milyon TL)
1	Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş.	47.099.089.000
2	Omv Petrol Ofisi A.Ş.	20.202.160.000
3	Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş.	17.139.179.569
4	Türkiye Elektrik Ticaret Ve Taahhüt A.Ş.	15.455.688.300
5	Türk Hava Yolları A.O.	14.909.003.818
6	Opet Petrolcülük A.Ş.	14.716.247.418
7	Türkiye Elektrik İletim A.Ş.	14.690.562.932
8	Türk Telekomünikasyon A.Ş.	12.706.142.000
9	Shell & Turcas Petrol A.Ş.	12.245.408.000
10	Arçelik A.Ş.	10.556.861.000
11	Turkcell İletişim Hizmetleri A.Ş.	10.507.029.000
12	Eüaş Elektrik Üretim A.Ş.	10.405.430.349
13	Enka İnşaat Ve Sanayi A.Ş.	10.297.520.000
14	Bim Birleşik Mağazalar A.Ş.	9.906.367.000
15	Ford Otomotiv sanayi A.Ş.	9.767.937.257
16	Ereğli Demir Ve Çelik Fabrikaları T.A.Ş.	9.570.396.709
17	Vestel elektronik San. Ve Tic. A.Ş.	7.514.531.000
18	Tofaş türk Otomobil Fabrikası A.Ş.	6.705.274.000
19	Migros Tic. A.Ş.	6.482.402.000
20	Anadolu Efes Biracılık Ve Malt Sanayii A.Ş.	6.416.835.000
21	Jtı Tütün Ürünleri Pazarlama A.Ş.	5.630.048.241
22	Aygaz a.Ş.	5.586.059.000
23	Doğuş Otomotiv Servis Ve Tic. A.Ş.	5.132.341.000
24	İçdaş Çelik Enerji Tersane Ve Ulaşım San. A.Ş.	4.921.735.222
25	Selçuk Eczacı Deposu Tic. Ve San. A.Ş.	4.902.072.823
26	Enerjisa Enerji A.Ş.	4.572.223.000
27	Petkim petrokimya Holding A.Ş.	4.348.910.031
28	Coca-Cola İçecek A.Ş.	4.132.377.000
29	İstanbul Gaz Dağıtım San. Ve Tic. A.Ş.	3.921.989.823
30	Lc Waikiki Mağazacılık Hizmetleri Tic. A.Ş.	3.491.371.275

lan ve kapatmaya gücünün yetmeyeceği bir yarayla kan kaybetmeye devam ediyor.

Asgari ücret insanca yaşanacak düzeye gelmediği müddetçe, taşeron işçiler kadroya alınmadığı müddetçe, özelleştirmeler durmadığı ve özelleştirilen tüm işletmeler tekrardan kamulaştırılmadığı müddetçe emekçiler mücadeleye devam edecek. AKP hükümeti ve ABD yönetimi unutmasın ki "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam."

Muhsin Gökhan

Deri işçisinden Halk Direnişi'ne destek

Türkiye'nin her yerine yayılan Taksim Gezi Parkı ile başlayan direniş Tuzla Organize Sanayi'de çalışan deri işçilerinden destek geldi.

19 Haziran günü Yıldız Deri önünde toplanan işçiler, buradan 182 gündür direnişte olan ISMACO işçilerinin direniş çadırına yürüdü. 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştiren örgütlü deri işçileri, Gümrük kapısını trafiğe kapatarak "Her yer Taksim, her yer direniş", "Genel grev, genel direniş", "Yaşasın halkların kardeşliği", "İSMACO'ya sendika girecek" sloganları attı.

Burada konuşma yapan Deri-İş

Genel Başkanı Musa Servi, "Olağanüstü bir dönemden geçiyoruz. Bu eylemler 3-5 ağaç meselesi değil, hükümetin 10 yıldır halkın özgürlük, demokrasi, barış, insanca yaşam, sendikal haklar gibi taleplerini baskılamasına karşı bir isyandır" dedi.

Deri-İş'in sadece sözleşme ya da ücret meseleleriyle değil, demokrasi sorununa da duyarlı olduğunu kaydeden Servi, emekçilerin özgür, demokratik bir yaşam sürmeleri için mücadeleye devam edeceklerini ifade etti ve Erdoğan'ın baskıcı, antidemokratik uygulamalarına son vermesi gerektiğini belirtti.

Direnen işçi kazandı

Kocaeli'nin Karamürsel ilçesindeki İpek Kağıt fabrikasında çalışan Türk-İşe bağlı Selüloz-İş Sendikası'na üye işçiler 21 Haziran 2013 günü iş bıraktı.

Sendika ve patronlar arasında süren toplu iş görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca başlatılan grev, üçüncü günün sonunda anlaşmaya varılarak sonlandırıldı. Saat ücretlerinde ve sosyal haklarda işçilerin lehine düzenlemeler yapıldı.

Bu güne kadar işçiler tarafından kazanılan bütün grevler bize hep aynı şeyi gösteriyor: "Örgütlü ve kararlı duruş, zaferin anahtarıdır." Yanımızdaki iş arkadaşımızla omuz omuza verdiğimizde, sen-

dikamızın işleyişine aktif biçimde katıldığımızda, patronların sömürsüne karşı durmak çok kolay. Tarih bize her zaman, hak arama mücadelesinin insanca yaşam için gerekli en önemli şey olduğunu, mücadele etmediğimiz sürece hakkımız olan şeyi patronların vermeyeceğini yani hakkın "verilen" değil "alınan" bir şey olduğunu gösterdi.

İşçilerin kendi işkollarında örgütlü sendikalarda örgütlenmesi, birlikte çalıştığı iş arkadaşlarıyla dayanışma içinde olması ve onlara güvenmesi "Gündüzlerinde sömürülmemen, gecelerinde aç yatılmayan" yeni bir düzene bizi daha da yaklaştıracak.

İşçi sağlığını düşünen mi var?

Haziran'da Muğla'da 7 işçi metan gazından zehirlenerek öldü. İşçi ölümlerinin bu kadar sık gündeme geliyor olmasına rağmen, AKP'li 20 milletvekili ise 1 Temmuz'da yürürlüğe girmesi gereken 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası'nın ertelenmesini önerdi.

Yasada işyerleri az tehlikeli, tehlikeli, çok tehlikeli olarak üç grupta toplanıyor ve tehlikeli ve çok tehlikeli sınıfta yer alan işyerlerinde 1 Temmuz 2013, az tehlikeli işyerlerinde ise 1 Temmuz 2014 tarihinden itibaren İş Güvenliği Uzmanı çalıştırma zorunluluğu getiriliyor.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Sekreteri Ercüment Çervatoğlu, yaptığı açıklamada "Bakanlığı işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda yalnız-

ca işverenleri değil, çalışanlar lehine ve istikrarlı politikalar izlemeye, meslek örgütleri ve sendikaların önerilerine kulak vermeye davet ediyoruz. Aksi durumda iş cinayetleri gerçeği çalışma yaşamı ve toplumsal yaşamda artarak sürecektir" dedi.

Yasanın adı bile muğlak
Neden 'İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Yasası' değil de, 'İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası'? İşçiler, patronlar daha çok kazansın diye güvencesiz çalıştırılırken ve ölürken, hükümet patronların yararına çalışmaya devam ediyor. İşçi ölümlerinin, iş kazalarının son bulması için çalışanları koruyan bir 'İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği' yasası gerekli. Böyle bir yasanın çıkarılması ve uygulanması için ise çalışanlar ve sendikalar konunun takipçisi olmalı.

İşçi sınıfına adanmış bir yaşam: Kemal Türkler

Türkiye işçi sınıfının çok sayıda kahramanı var. Kemal Türkler de bunlardan biri. 1926 yılında Denizli'de emekçi bir ailede dünyaya geliyor Türkler. Daha çocukluğunda ekmek kavgasına girmek zorunda kalıyor. Genç yaşta terzi çıracağı olarak çalışmaya başlıyor. Tekstil atölyelerinden kunduracılığa kadar farklı işlerde çalışıyor. Çalıştığı yerler ise işçilerin en güvencesiz, en ağır koşullarda ömür tükettiği yerler. Gördükleri, yaşadıkları bu sefaletle bir son vermek için mücadele etmek gerektiğini öğretiyor ona.

Öğrencilik döneminde de bir fabrikada işçilik yaparak geçimini sağlayan Türkler maddi zorluklar nedeniyle eğitimine ara vermek zorunda kaldı. Maden-İş Sendikası'na üye olan Türkler bir süre sonra şube yönetim kuruluna daha sonra da sendikanın genel sekreterliğine seçildi. Sendikacıların siyaset üstü olması fikrinin egemen olduğu bir dönemde sendikacıların politik görüşleri olması gerektiğini savundu. Bu sebeple 1961 yılında Türkiye İşçi Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı. Sendikal yaşamında hep öncü rol üstlenen Türkler 1967 senesine gelindiğinde Türk-İş'ten kopan bir grup ilerici sendikacı ile birlikte Devrimci

İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'i kurdu.

İlkeli ve mücadeleci sendikal duruşu her dönem patronların ve egemenlerin öfkesini de üstüne çekti. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin önderlerinden olduğu için kısa süreli de olsa tutuklandı. 1976'da yine DGM'lerin kuruluşunu durduran büyük eylemleri organize ettiği için tekrar tutuklandı. Sınıf hareketinin hızla büyüdüğü yıllarda bu dalganın başındaki DİSK'in genel başkanı Türkler'den başkası değildi.

Taksim'in 1 Mayıs meydanı olmasının, milyonlarca emekçinin emeğin bayramını özgürce kutlmasının önünü açanlardan biri de hiç kuşkusuz Türkler'di. Ödünsüz sürdürdüğü sınıf ve kitle sendikacılığı onu patronlar için ortadan kaldırılması gereken engel hâline getirdi. 22 Temmuz 1980'de evinden çıktığı sırada kurşunların hedefi oldu.

Karanlık eller 22 Temmuz günü Kemal Türkler'i aramızdan aldı belki; ancak Türkler'in mücadelesi ve fikirleri bugün hâlen ayakta. Emekçilerin insanca bir yaşam kurma mücadelesi sürdüğünce tıpkı bu yolda düşmüş nice değerimiz gibi Kemal Türkler'in adı da mutlaka yaşayacaktır.

Büyük sendikal önder Kemal Türkler her yıl olduğu gibi bu ölüm yıldönümünde de unutulmadı. Katledilişinin 33. yılında başta DİSK'li işçiler olmak üzere çeşitli siyasi partilerden ve sendikalardan çok sayıda emekçi bu yıl da Türklerin İstanbul Topkapı'da bulunan mezarı başında buluştu.

Saat 11.00'de başlayan anma devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla açıldı.

Ardından DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu ve Birleşik Metal İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu birer konuşma yaptılar. Serdaroğlu konuşmasında Kemal Türkler'in mücadeleci kişiliğinin yanı sıra, Türkiye sendikal hareketindeki rolü ve değerine vurgu yaptı.

Çocuklar gelin olur mu?

İçişleri Bakanlığı rakamlarına göre; 18 yaş altında evlenenlerin toplam sayısı 134 bin 629 oldu.

18 yaşını doldurmadan evlenen erkek sayısı 5 bin 763 iken, kız çocuklarında bu sayısı 128 bin 866 olarak tespit edildi.

Yani reşit olmadan evlendirilen kız çocuklarının sayısı erkek çocukların sayısından 20 kat daha fazla. Bakanlığın rakamlarına göre, son üç yılda 130 bine yakın çocuk gelin vakası var.

Çocukların belli bir yaşa kadar okutulduktan sonra evlendirildiklerini vurgulayan Kadın Statüsü Genel Müdürü Özlem Bozkurt Gevrek, "Erken yaş evliliklerinin insan haklarına, kadın haklarına ve çocuk haklarına aykırı olduğu değerlendiriliyor" dedi.

Konu ile ilgili Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı bu kapsamda yıl içerisinde 15 bin aileyle görüşüleceğini, Türkiye'de ilk kez zorla evlendirilen çocuk gelinlerin şiddet görüp görmediğinin araştırılacağını, yapılacak çalışmayla erken yaşta evlilik sayısını azaltmayı hedeflediğini açıkladı.

Sorun yoksulluk, sorun 4+4+4 eğitim sisteminiz

Türkiye'nin en önemli toplumsal sorunlarından biri olan çocuk gelin sorunu, araştırmalara göre git-tikçe yoksullaşan ailelerde tam bir keşmekeş olan 4+4+4 eğitim sis-

temi ile daha da içinden çıkılmaz bir duruma gelmiştir. Zaten erkek çocuklarına göre kız çocuklarının eğitim olanaklarının ikinci planda kaldığı ülkemizde bu uygulamayla birlikte durum daha da zorlaşacak. Kız çocuklarının eğitimi lüks hâle gelecek, keyfe keder, ailelerin kendi tasarrufları doğrultusunda okuyup okumamasına karar verecekleri bir hâle girecek. Bu da dolaylı olarak küçük yaşta evlilikleri teşvik edecek.

Avukat Gökçen Kaya "Türkiye'de her dört evlilikten birinde çocuk gelin var maalesef. Aileler çocuklarının yaşlarını büyük gösterip evlenme izni alabilmek için önceki yıllara oranla yüzde 94 artışlarla mahkemeye başvuruyorlar" diye konuştu.

Türkiye'de, Medeni Kanun'da evlenme yaşı on yedi olarak belirtilse de, bahsedilen erken evlilikler zaten hukuki anlamda değil, gelenekler ve dini ritüellerle sosyolojik anlamda gerçekleşiyor.

Kadının özgürleşmesine küçük yaşta engel

Evlenmek suretiyle öğrenimini tamamlayamayan, gelecekte üretime katılma yani çalışma haklarından da yoksun bırakılarak kadınların özgürleşmesinin önündeki en büyük sorunlardan birini oluşturacak. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı yapılacak çalışmalarla bu sorunu azaltacağını açıklamış; sorun ortada çözümler de gayet açık;

Yoksulluğun ortadan kaldırılması, 4+4+4 eğitim sisteminin durdurulması,

Erkek egemen zihniyetin son bulması,

Şimdi soruyoruz, AKP Bakanı Fatma Şahin çözüm bunlar, peki uygulayabilir misin?

Bingöl'deki tecavüze

sessiz kalma!

2011 yılında Bingöl'de 16 yaşındaki E.A. isimli çocuğa cinsel istismarda bulunan ve tecavüz eden, aralarında uzman çavuşların da bulunduğu askerler mahkeme tarafından serbest bırakıldılar ve görevlerine döndüler.

Bingöl'de E.A.'ya cinsel istismar ve tecavüzde bulunan, aralarında uzman çavuşların da bulunduğu 8 kişi ile ilgili gizli yürütülen soruşturma devam ederken E.A.'nın avukatı Canan Çakabey, 20 Haziran'da sanıkların tutuklanması ve gizliliğin kaldırılması taleplerinde bulunmuştu.

Tutuklanma talebi savcılık tarafından reddedildi

Ancak dördü uzman çavuş, sekiz şüphelinin tutuklanması talebi savcılık, dosyadaki gizlilik kararının kalkması talebi ise mahkeme tarafından reddedildi. Şüphelilerin E.A.'ya yaklaşmalarını için koruma tedbir kararı çıkartmakla yetindiler.

Bu yaklaşım yeni değil. Sakarya'da Ö.C.'nin, Mardin'de N.Ç.'nin, Gölçük'te O.C.'nin yaşadığı tecavüz davalarının sonuçlarına benzemekte. Tecavüz ederken suçüstü yakalanan adamın, henüz tecavüz gerçekleşmediği için "yarım kaldı" indirimi alan, tecavüzü videoya kaydeden kişinin "eski sevgilisiymiş" indiriminden faydalanan, tecavüzde bağırıyorsa "rıza göstermiş sayılır" indirimi alan, mahkemeye takım elbiseyle geldiği için "iyi hal" indiriminden faydalanan suçlular var. Bu, davaların sistemli biçimde sanıkların lehine olduğunu, mağdurların ise korunmak yerine mağduriyetlerinin hukuk eliyle arttırıldığını göstermekte. Devlet bu kararlarla tecavüzcüleri caydırmadığını, bu şekilde ödüllendirdiğini, hatta tecavüze ortak

olduğunu kanıtlamakta.

Halk ve demokratik kitle örgütlerinden gelen tepkiler sonucu, 25 Haziran'da uzman çavuşlardan birinin tutuklanmasına karar verildiği açıklandı. Ancak hâla diğer tecavüzcülerin dışarıda olduğu hayatlarına devam ettikleri bilinmemekte.

Yeni olan bir şey var ki...

Son dönemlerde şiddetin bir kültür hâlini aldığını, tecavüzcülerin ve katillerin art arda serbest bıraktığını görmekteyiz. Bingöl'de yaşayan yoksul, Kürt bir kız çocuğu olan E.A.'nın uğradığı tecavüzün devlet eliyle yapıldığı çok açık. Devletin çavuşlarının tecavüzü gerçekleştirmeleri ve sonucunda herhangi bir yaptırımının olmayacağını bilmeleri hatta buna güvenerek bu suçu işlemeleri yeni değil. Ancak yeni olan bir şey var ki, o da Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi ile halkın artık devlet eliyle işlenmiş suçlara tahammül katsayısının tükendiği. E.A. davasının takipçileri olacağını açıklayan birçok demokratik kitle örgütünün yanında sosyal medya da alanlarda, meydanlarda, basın açıklamalarında halkın buna sessiz kalmayacağını, davayı takip edeceğini ve halkın iradesine ve vicdanına uymayan herhangi bir kararı onaylamayacağını belirtiyor.

Yıllardır devlet eliyle sürdürülen erkek egemen sistemin kadın bedeni üzerinde uyguladığı baskı, şiddet ve sömürü politikalarının artık sürdürülebilirliği kalmadı. Kadınlar artık kendi hukukunu kendisi yazacak. Bunu sokaklara meydanlara çıkararak, bağırarak, örgütlenerek, talep ederek, tecavüze ortak olanları rahat uyutmuyarak yapacak.

Yeni bir utanç davası istemiyoruz!

Balıkesir'de kısmi engelli olan 16 yaşındaki G.H.'ye tecavüz ettiği belirtilen zanlıların tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılması, tecavüzcülerin yargı tarafından nasıl korunduğunu bir kez daha ortaya koyuyordu.

Babasını arayarak bir evde zorla alıkonulduğunu bildirdikten sonra kurtarılan

engelli G.H.'nin birden fazla kişi tarafından tecavüze uğradığı ortaya çıktı. Ancak Adliyeye sevk edilen 3 erkek zanlı, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Mahkemenin bu kararı, kamuoyunda tepkiyle karşılanınca, bu defa Edremit Başsavcılığı mahkeme kararına itiraz etti.

Büyük Direniş'te kadın damgası

Direnin en önemli yanlarından biri, kadınların ve gençlerin kitlesel katılımıydı. Meydanlara akan yüz binler ve mahallelerde yürüyüşe geçen on binlerce insan arasında kadınlar en öndeydi.

Erdoğan'ın kadınlara yönelik baskı ve zulmüne geçit vermek istemeyen genç-yaşlı, trans, çalışan-ev kadını, öğrenci, bankacı, avukat, doktor, hemşire, temizlikçi... Anneanne-torun... Her yaş ve meslek grubundan kadınlar sokaklara döküldü. Kararlıydılar, artık yeter diyorlardı. Mahallelerde evlerinde ellerine ne geçtiyse, kah tencere tava, kah cezve, kah düdüklüklerini alarak, kimisi bayraklarını sallayarak, tüm renkleriyle kadınlar AKP'nin politikalarına son vermek için yürüdüler ve hâlâ yürüyorlar. Kimisi ailece, kimisi bebek arabalarıyla daha birkaç aylık bebelerini, henüz ilkökul çağındaki çocuklarını getirerek. Biber gazı, polis baskısı onlara vız geliyor.

Peki nedir kadınları bu kadar isyan ettiren?

AKP ve Erdoğan, politikalarına kadınları da alet etti, politikalarını kadınlara yönelik olumsuz söylemler üzerinden yürüttü. Hatırlayalım, Başbakan Uludere katliamının üzerini örtmek için "Her kürtaj bir Uludere'dir" demişti. Onlarca kadın örgütü, binlerce kadın sokaklara çıkıp bu söylemi protesto etmişti. Bu söylemle birlikte kadın bedeni üzerinden oluşturulan politikayı ve kadın bedenini denetim altına almaya yönelik sinyalleri doğru okumuştular. Bunun üzerine AKP hükümeti bir süre bu konuyu gündeme getirmese de, çok geçmeden sezeryan doğumu kısıtlama ve ardından da kamu hastanelerinde kürtajı fiilen kaldırma girişimlerinde bulundu. Sezeryan yasağı yüzünden kadınlar hastanelerde hayatlarını kaybetmeye başlamıştı. Kadın örgütleri buna karşı sessiz kalmamış, çeşitli şehirlerde ve çeşitli hastanelerin önünde eylemler yapmıştı. Bu süreçte bilindiği gibi, kadınlara yönelik şiddet ve ölümler de ayyuka çıktı. Neredeyse her gün bir genç kadının ölüm haberi kadınları sarsmaya ve tepkilerini toplamaya devam etti.

Kadınların AKP'ye tepkisi yalnızca bununla sınırlı kalmadı. 4+4+4 eğitim sistemiyle, çocukların, özellikle kızların eğitim hakları kısıtlandı. Zorunlu eğitimi sona erdirerek, özellikle genç kızlarımızın lise çağını da içeren eğitim görme haklarını ellerinden aldı. Okulları imam hatip okullarına dönüştürülen veliler buna karşı demokratik tepkilerini dile getirdiklerinde üzerlerine biber gazı sıkıldı. Yüzlerce ilkökul bir anda ortaokula dönüştürüldü. Buna karşı duran veliler ve öğrencilere kulak verilmedi.

Son olarak kadınların giyim kuşamına karışmaya varan uygulamalar da gündeme geldi. Kamu kuruluşlarında askılı giyemezsin dayatması, Türk Havayolları'nda kabin görevlilerine kırmızı ruj yasağı. Eğitim hakkından tutun, kadınların bedeni ve yaşam tarzına yönelik politikalar kadınları direnişin asli bir parçası yaptı. Bütün bunlara demokratik gösteri ve yürüyüş hakkının önündeki yasaklar eklendiğinde, kadınlar da direnişin en ön saflarına katıldılar. Çocukları Gezi Parkı'nda olan anneler de, onları yalnız bırakmadılar, el ele zincirler oluşturdular. Biber gazlarına rağmen tekrar ve tekrar geldiler. Mahallelerde seslerini sokaklara çıkarak tencere tavalarla duyurdular. Buna da dil uzatan Erdoğan ise "Tencere tava, hep aynı hava" dedi. Ancak, Erdoğan'a tavsiyemiz, kadınların iradesi önünde hiçbir gücün ayakta kalamayacağını görmesi için tarihe bakması.

Gezi Parkı Direnişi ve İKD'li Kadınlar

Direnşte İKD'li kadınların, ucuz iş gücü olmayı reddeden, güvenceli ve sendikalı iş talepleri ilk sıradaydı. Kadın bedeni üzerinde yapılan politikardan vazgeçilmesini, fiili kürtaj yasağının kaldırılmasını isteyen İKD'li kadınlar, 4+4+4 ile kızların eğitim haklarının kısıtlanması, okulların imam hatiplere dönüştürülmesinin yanlışlıklarını da ifade ettiler. Kadınların onurunu kıran konuşmalar yapan bir başbakanı ve hükümeti istemediklerini de belirten İKD'liler "Çapulcu geldi, Hanım" dövizini taşıdılar.

İKD'li kadınlar EBT (Eşcinsel, Biseksüel, Trans) bireylere yönelik cinsel kimlik ayrımcılığının ve kadınlara yönelik her türlü şiddetin son bulması taleplerini stantlarda bildiri dağıtarak ve yapılan sohbetlerle anlattı. Demokratik gösteri ve yürüyüş haklarının engellenmesinin, rantsal çıkarlar için Gezi Parkı'ndaki ağaçların sökülmesini ve AKM'nin yıkılmasını istemediklerini belirttiler.

Takrir

fatma şenden

Takrir kelimesi anlatma, ders verme anlamına geliyor. Dikkat edilirse Taksim kelimesinin birinci hecesi ile Tahrir kelimesinin ikinci hecesinin birleşmesinden oluşuyor. Hayır, yeni bir meydan adı değil Takrir. Mısır halkının Tahrir Meydanından başlayarak gerçekleştirdiği devrim dünyaya bir şey anlatıyor, adeta ders veriyor. Halkların hiçbir baskı ve güç önünde eğilmeyi kabul etmediğini, etmeyeceğini anlatıyor. Mısır halkı, Mübarek'i devirdiği birinci devrimci ayaklanmanın üzerinden 2 yıl geçmeden Mursi'yi de gönderecek devrimci ayaklanmayı gerçekleştirdi.

Peki, Mısır halkının bu hareketiyle verdiği ders nedir? Mısır halkı, her şeyden önce halkların aldatılmayacağını, bütün iktidarlara ve diktatörlere öğretti. Mısır halkı, korku imparatorluğu yaratmanın halkın kararlılığını değiştirmedeğini, aksine korku duvarını yıkmış bir halkı daha da kararlı hâle getirdiğini öğretiyor.

Halkın taleplerine kulak vermeyen iktidarların ve diktatörlerin ilelebet hükmedemeyeceğini öğretiyor bütün dünyaya Mısır halkı.

Taksim'in takriri

Gezi direnişiyle İstanbul'da başlayıp Türkiye'nin bütün illerini saran halk hareketi de bir şey anlattı. Kentsel dönüşüm adı altında parkların, alanların sermayeye peşkeş çekilemeyeceğini anlattı. Taksim'i 1 Mayıs alanı olmaktan çıkarma girişimlerini kabul etmeyeceğini anlattı. Meydanların emekçilere yasaklanamayacağını, Taksim Meydanının 1 Mayıs meydanı olduğunu anlattı. Bir ay sonra 31 Mayıs'ta da olsa, bu meydana girecek, bunu hükümete adeta belletti. "Şantiye nedeniyle halkın güvenliğini sağlama" safatasıyla halkın aldatılmayacağını öğretti. İstanbul'da ve bütün Türkiye'de halk ayağa kalkarak AKP'nin baskı ve zulmüne boyun eğmeyeceğini öğretti.

Kadınların takriri

Halk hareketinin içerisinde kadınlar çok şey anlattılar. Özgürlüklerinin ellerinden alınamayacağını anlattılar. Onların bedenleri üzerinden günbegün politika yürütülmesini, yapacakları çocuk sayısına, kürtaj hakkına, giyim kuşamlarına karışılmasını istemediklerini, buna izin vermeyeceklerini anlattılar. Anneler, "çocuklarınızı Gezi Parkı'ndan çıkarın" diyenler karşısında kendileri de Gezi Parkı'na giderek, bu masalların artık sökmediğini anlattılar.

Gençlerin takriri

Gencecik yaşta canlarını veren Gezi şehitleri, bu cesur insanlar, polis acımasız şiddetine rağmen halkı için kavgaya koşmanın değerini ve önemini herkese bir kez daha anlattı.

Son olarak çıkarılacak bir ders daha var ki, o da Mısır halkının anlattıklarından ders çıkaramayan iktidarların hüküm süremeyeceklerini er geç öğrenecek olmaları.

Mezuniyet törenlerinde orantısız zekâ manzaraları

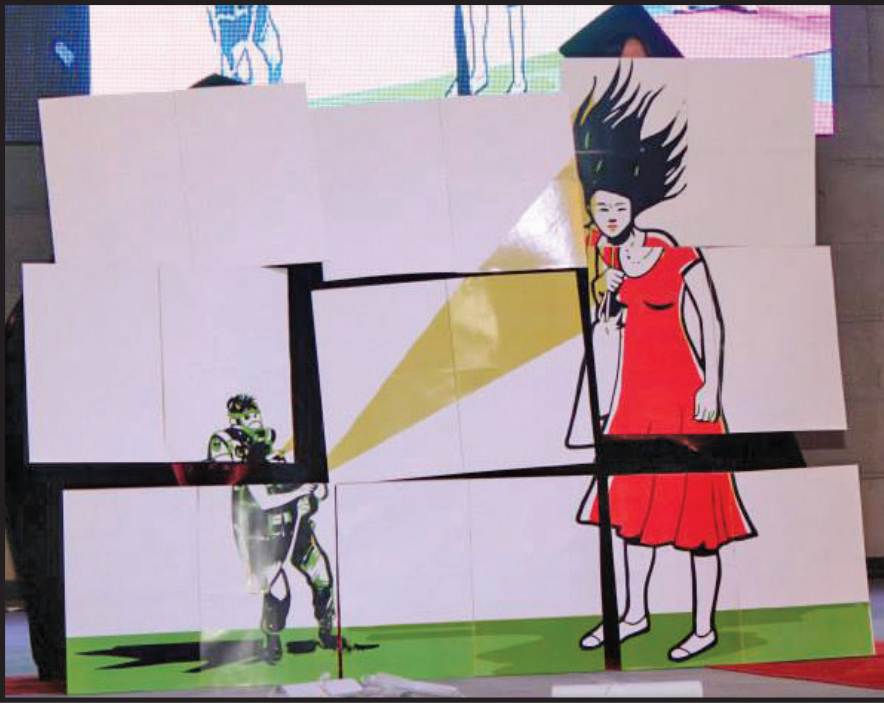
Bu yıl üniversitelerin mezuniyet törenleri "Gezi"ye destek günlerine dönüştü. Neredeyse her fakülteden öğrenciler kendi bölümleri ile ilgili yaratıcı sloganlar ürettiler.

Ortaođu Teknik Üniversitesi

İstanbul Teknik Üniversitesi

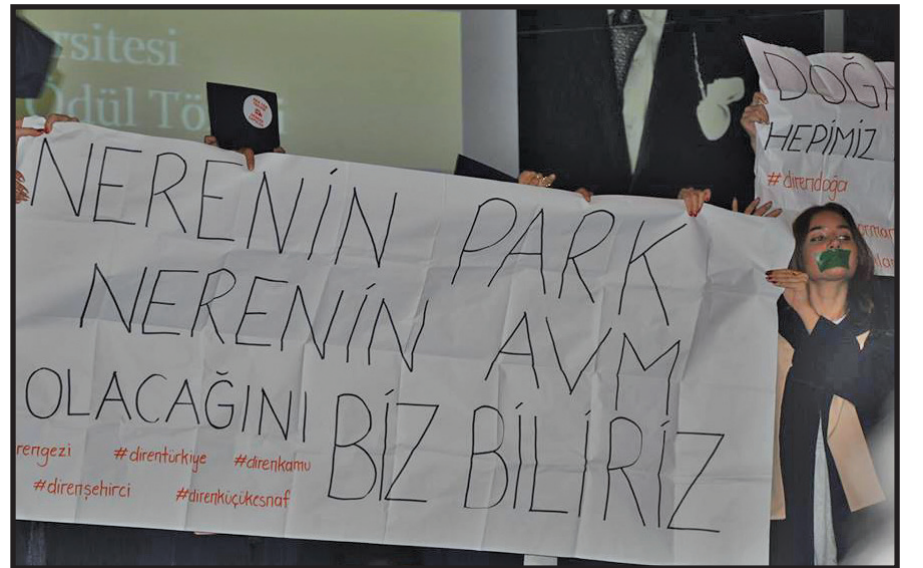
Ege Üniversitesi

Karadeniz Teknik Üniversitesi

Boğaziçi Üniversitesi

Yıldız Teknik Üniversitesi

Gençlik Gezi'de, görev başındaydı!

Direnişçi gençler Gezi'de talanın başlatıldığı ilk günden itibaren hep en öndeydi. İlerici, devrimci, sosyalist, laik gençler yaşam alanlarına ve geleceğine sahip çıktılar.

Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi en çok gençlerin rolüyle anılacak. Çünkü onlar direnişin ilk gününden başlayarak nöbette, barikatta, görev başındaydı. Gençliğin dinamizmi direnişi daha da ileriye taşıdı.

Polisin Gezi Parkı'nı yağmalayıp, Taksim Meydanını işgal etme-

sinin ardından İstanbul'un her yerinden, her semtinden gençler Taksim'e aktı. Her yerde polis halka saldırdı. 16 Haziran Pazar günü yüzlerce genci gözaltına aldı. Ancak gençlik yılmadı. Biber gazına karşı neredeyse direnç kazanan bir gençlik çıktı ortaya ve bugün de hâlâ Taksim'e girmek, Taksim'i yeniden kazanmak için mücadele ediyor.

Kısaca gençlik AKP faşizmine boyun eğmiyor. Gençliğin gücü hal- kın diri tutuyor. Gezi "gazi" olmadı, hâlâ savaşıyor.

Gezi'nin tapusu gençliğin elinde

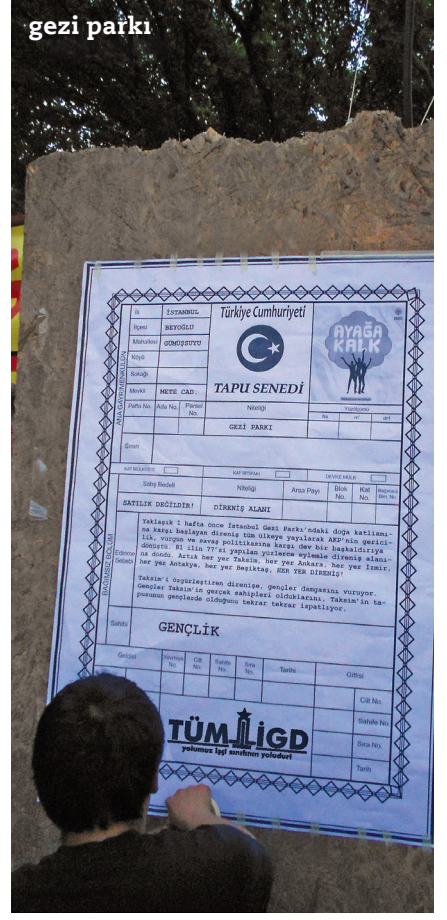
Gezi Parkı'nda polisin geri çekilip meydanı boşaltmak zorunda kalmasıyla halk Taksim'de nöbete başladı. Gezi Parkı halkındır diyen İlerici Gençler Gezi Parkı'nın tapusunu halka dağıttı.

31 Mayıs'ta zirve yapan, milyonların isyanı sonucunda Gezi Parkı'nda polisler işgali kaldırıp alanı boşaltmışlardı. Polisin geri çekilmesiyle çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu halk, artık Gezi nöbetindeydi. Bu süreçte "Taksim halkındır, Gezi Parkı halkındır" diyen Tüm İlerici Gençlik Derneği TÜM-İGD üyesi gençler de Gezi'nin, Taksim'in, İstanbul'un ve yurdun sahipsiz olmadığını yaptıkları çeşitli etkinliklerle gösterdiler. İlerici gençler yaratıcılıkta sınır tanımayarak Gezi Parkı'nın tapusunu çıkardılar.

TÜM-İGD'li gençler hazırladıkları temsili tapuları Gezi Parkı'nı ziyaret eden halka dağıttılar.

"Gezi Parkı'nın sahibi Gençlik'tir" diyen gençlere ilgi büyüktü.

15 Haziran'daki saldırıya kadar binlerce tapu sahipleriyle buluşmuş oldu.

Birer birer, biner biner ölüyoruz.
Yana yana, döne döne geliyoruz.
Biz dostu da düşmanı da biliriz!
Vurulup düşenler darda kalmayın.
Orhan Kotan

Yana yana, döne döne gelimiz...

Antakya ve Eskişehir Ali İsmail için ayağa kalktı

Halk direnişinin en önemli merkezlerinden birisi hiç kuşkusuz Eskişehir'di. Çoğunluğu genç olan Eskişehirli sokakları hiç boş bırakmadılar.

Eskişehirli bu direngen tutumu iktidarın en üst kademe-lerinde de bir sorun olarak adlandırıldı. "Büyük ustalarının" mesajını alanlar Eskişehir'de direnişçilere saldırdı. Demir sopaların ve bıçakların kullanıldığı bu saldırılardan birinde Antakyalı Ali İsmail Korkmaz vücuduna aldığı darbelerle ağır yaralandı. Günlerce yoğun bakımda kalan Ali İsmail, yaşam savaşını 10 Temmuz günü kay-

betti. Haberin alınmasının ardından başta Eskişehir ve Antakya olmak üzere pek çok ilde kitlesel eylemler yapıldı.

12 Temmuz günü ise Ali İsmail memleketi Antakya'da on binler tarafından toprağa verildi. Cenazeden sonra yürüyüşten kalabalığa polis, tomalardan sıkılan sular ve plastik mermilerle saldırdı. Sabah saat 04.00'e kadar polis saldırısına rağmen dağılmayan kitle "Her yer Taksim, her yer direniş" ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla bütün kenti inlettirdi. Bu arada bir kişi ağır yaralanırken çok sayıda kişi de gözaltına alındı.

Liseliler Gezi Parkı'nın

en genç çapulcuları

Hükümetin tüm dayatmalarına, gerici politikalarına karşı ülke çapında bir isyana dönüşen direnişi büyüten kesimlerden birisi de lise gençliği oldu.

Liseliler direnişi okullarından alanlara taşıdılar.

İlerici Liseliler de direnişin ilk günlerinden itibaren "Gezi Parkı'na ve geleceğine sahip çık" sloganıyla stantlar açtı. Liseli

gönüllüler direnişi okullara taşımaya çalıştı. Gerici eğitim sistemine, elemeci sınav sistemine, fırsat eşitsizliğine ve gençlik üzerinde baskı oluşturan düşünce özgürlüğünü engelleyen politikalara karşı İlerici Liseliler direnişi sürdürüyor. Mahalle forumları ve bölgesel çalışmalarıyla gençliği direnişi büyütme çağırarak birlikte oluşturulacak yarınları konuşuyor.

Direniş ve Taraftarlar: “Direnişin rengi tek”

İstanbul'da Beşiktaş Çarşı, Galatasaray Tekyumruk, Fenerbahçe Sol Açık, Trabzon Kemenche başta olmak üzere İzmir, Ankara ve diğer illerde taraftar grupları kâh çatışmalardaki dinamikleriyle, kâh attıkları sloganlarla direnişin kitleselleşmesinde, direnişe mizah ve neşe katılmasında önemli rol oynadı.

İzmirli taraftar grupları Karşıyaka, Göztepe, Bucaspor, Altınordu,

İzmirspor ve Altay ise Gezi Parkı Direnişine destek amacıyla omuz omuza Gündoğdu Meydanına yürüyüp meşale yaktılar. Özellikle İzmir'in aralarında ezeli rekabet olan gruplarından Göztepe ve Karşıyaka taraftarlarının eylemler sırasında körfezden karşıdan karşıya geçişlerde birbirlerini bekleyerek karşılaşmaları unutulmayacak bir görüntüydü.

Bir yanda sermaye, bir yanda dayanışma

Aynı takımı tutma ve aynı mahallelerde yaşamının ortaya çıkardığı dayanışma ve yardımlaşma ruhu taraftar gruplarının iç dinamiğini oluşturuyor. Geleneksel komşuluk ilişkilerinin hâlâ yaşatıldığı mahallelerde bu ruh kolektif ilişkilerin güçlenmesini sağlıyor. Bu tutum; yoksulu, emekçiyi ve zorda kalanı koruma kültürünün taraftar gruplarında etkin olmasını da sağlıyor. Dünyanın pek çok ülkesinde taraftar grupları kapitalizmin getirdiği yalnızlaşmayı aşan bir rol de oynuyor.

Dünya ekonomisi içerisinde silah ve ilaç sektörleri ile yarışan bir bütçeye sahip spor endüstrisi kapitalizmin temel dinamikleri arasında yer almaya devam ediyor. Kârlılığı sermaye açısından gözde bir sektör olmasını sağlıyor. Spor endüstrisi aynı zamanda birçok sektörü de besleyen bir karaktere sahip.

Ancak takım tutma-taraftar olma üzerine kurulu geleneksel ilişkiler kapitalizmin sporu bir endüstri durumuna getirmesi ile birlikte nitelik değiştiriyor.

Sporun bir endüstri hâlini alışı, kâr, doping, şike, kara para aklama alanı olarak kullanılması taraftar gruplarınca sorgulanmaya ve eleştirilmeye başlanıyor. Taraftar gruplarının asıl kitlesini oluşturan emekçiler bu yozlaşmayı sorguluyor. Eğitimli insanların azımsanmayacak bir etkisi bulunuyor. Bu eğitimli kitle teknolojiyi iyi kullanıyor ve takip ediyor. Taksim Direnişine destek veren taraftar gruplarının tutumunu tüm bunlardan ayrı görmemek gerekiyor.

Mayıs'tan Haziran'a güçlenen kardeşlik

Türkiye'nin her ilinde Direniş destek veren taraftar gruplarının toplumsal duyarlılıkları biraz da statlarda yaşanan ırkçılığa, şikeye tepki olarak oluşmaya başladı. Süreç taraftar gruplarının 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerle alanlara çıkışı ile güçlendi. Toplumsal duyarlılıkları artan, taraftarlık ruhu, kolektif kültür ve teknolojinin yan yana geldiği bu gruplar özgürlüklerine düşkünler. İçlerinde farklı politik tutumlara sahip de olsalar bu düşkünlük Taksim Direnişine verdikleri desteğin asıl nedenini de açıklıyor.

“Halka yakışanı savunduk”

Kitleselliği ile öne çıkan Beşiktaş Çarşı Grubu, Direniş'te neden yer aldıklarını şöyle açıklıyordu: “Televizyonda görüntüleri gördüğümüz zaman her insanın yapacağı refleksi gösterdik. Sosyal medyada ‘Hadi gidelim’ dedik. Orada haksızlığa uğrayan insanları gördük, o yüzden gittik. Çadırlar yakıldı, yıkıldı, acımasızcaydı. Hükümetin bu memlekette yaşayan insanın yaşam biçimine karışması, nasıl çocuk yapacağına, nasıl doğuracağına, ne yiyeceğimize, ne içeceğimize müdahalesi, üzerinde Galatasaray, Fenerbahçe forması olan herkesi

bir araya getiren etkidir. ‘Doğru olanı, halka yakışanı savunmak’ için harekete geçtik, birileri hayatı ve insanları tek tipleştirmek istediği için biz buna çok net tepki veriyoruz.”

AKP hükümetinin “Çarşı direnişten çekildi” manipasyonuna karşı ise şunu dile getirdiler: “Direnişten geri çekildiğimiz yönündeki açıklamalar gerçeği yansıtmamaktadır. Durumumuz her zaman açık ve nettir. 1982'den beri haksızlık, adaletsizlik karşısında insanlıktan yana tarafız ve olmaya da devam edeceğiz.”

“Direniş dikta anlayışına dur demektir”

Galatasaray Tekyumruk grubu ise; “Bu direniş kendisinden olmayan herkesi düşman addeden bir dikta anlayışına dur demektir. Eskiye canlandırma pahasına parkımızı yok etmeye çalışan bu dikta Ali Sami Yen Stadımızı yeniden yapmak yerine inşaatı rantçılarına devretmiş ve yerine yapılan Arena'yı da bize lütfetmiş gibi başımıza kakmıştır. Meselemiz Galatasaray'dan başlayarak tüm spor kulüplerini boyunduruk altına almaya çalışan bir iktidara, Gezi Parkı üzerinden dur demektir” di-

yerek tutumlarını açıklıyorlardı.

“Mücadeleyi anlamak ve saygı duymak gerekir”

Ankaralı taraftar grupları ise gelişmeler üzerine şöyle bir açıklama yaptılar: “Bizler Ankara'da 28 Mayıs'tan bu yana süregelen mücadelenin içinde yer alan ve çeşitli takımlara gönül vermiş taraftar grupları olarak, hükümetin yaptı-

ğı teklifi kabul edilmez buluyor ve reddedilmesi çağrısında bulunuyoruz. Başta Ankara'da gözünü kaybeden taraftarımız Murat Özdemir ve yaşamını kaybeden devrimci Ethem Sarısülük'ün mücadelesinin hükümetin bürokratik manevralarına kurban edilmesini doğru bulmuyoruz.”

Her yer Tahrir, her yer Taksim

Mısır halkının diktatör Mübarek'i devirmesinde rol oynayan, ama apolitik denilerek küçümsenen taraftar gruplarını televizyonlardan izlediğimizde "ne oluyor" diye şaşırıyorlar olmuştu.

Benzeri bir tablo büyük direniş günlerinde ülkemizde de ortaya çıktı. Taraftar gruplarının dire-

nişteki rolü, toplumsal algıyı da önemli ölçüde etkiledi. Farklı taraftar gruplarının renk ayrımı gözetmeden yan yana gelişleri güven ve kitle mücadelesinin önemini kavramamız açısından çok anlamlıydı ve hak mücadelesi tarihimize şimdiden büyük harflerle yazıldı.

İşte renklerin kardeşliği

Galatasaraylı futbolcu Yekta Kurtuluş, Gezi Parkı'na yapılan polis müdahalesinin ardından twitter hesabından "Bu kendi halkını sırtından vurmaktır" dedi.

Galatasaraylı basketbolcu Cenk Akyol, şampiyon oldukları maç sonrasında görüşlerini soran NTV'ye Gezi Parkı Direnişi'ne yaklaşımı nedeniyle hiçbir açıklamada bulunmadı.

Galatasaray ve A Milli Kadın Takımı oyuncusu Işıl Alben, facebook hesabından "Sadece 1 ay önce, Kadıköy'de maçta belki de bana

küfür edenlerden biri olan, boyunda Fenerbahçe atkısıyla 'iyi akşamlar kaptan' diyen kardeşimi sevdim. Tanımadığım ve bilmediğim çok fazla şeyi sevdim dün. Şimdi ise sevgi ve saygıyla çoğalmayı diliyorum" dedi.

Gezi Parkı Direnişi'ne bir destek de Galatasaray'ın Kamerunlu futbolcusu Dany Nounkeu'dan geldi. Başarılı futbolcu, twitter hesabından paylaştığı mesajda, "Kalbim bütün İstanbul halkıyla, umarım en kısa zamanda her şey yoluna girer" ifadelerini kullandı.

Direnış sporun mazisinde var

Futbolun centilmeni Metin Oktay, 1972 yılında 12 Mart faşizminin 3 Fidanı idam etmesini engellemek için imza toplamıştı.

Toplumsal mücadele kabardığında halkın farklı kesimlerini şu ya da bu şekilde etkiliyor. İşçi sınıfı mücadelesinin 70'li yıllarda Amatör Sporcular Derneği altında toplanan binlerce farklı branştan sporcu sendikal mücadeleye hazırlanmışlardı. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler bu sürecin destekçisi olmuştu.

Bir ulu çınar: Bekir Karayel

Bazıları vardır en zor dönemlerde en büyük mücadelelerin içindedirler ama hiçbir zaman yaptıklarını büyütmezler; tarih onları yaptıklarıyla büyütür. İşte Bekir Karayel de böyle bir isim. Geçen sene 18 Haziran'da aramızdan ayrıldığında tam 92 yaşındaydı Bekir Karayel. Bir asıra yaklaşan ömrü aynı zamanda ülkenin ve bölgenin en çetin olaylarına tanıklıklarla doluydu.

Anadolu'da kurtuluş ateşinin yükseldiği, komünistlerin ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşa ulaştırmak için partili mücadeleye giriştiği 1920 senesinde Bulgaristan'da doğdu. Çocukluğu dünya savaşı yıllarına denk geldi. İşte o koşullarda faşizm tehdidinin kol gezdiği Bulgaristan'da tanıştı sosyalizm fikriyle.

Ahmet Ariflerin, Ruhi Suların, Nâzımların yoldaşı...

Ailesiyle birlikte 1940'lı yıllarda taşındığı Türkiye'de de sosyalizm idealinden kopmadı. Türkiye'de faşizm tehditi kapıdaydı. Kaybedecek vakit yoktu; antifaşist, devrimci mücadeleye katılmak için partiye üye oldu. O dönemde yakın partili çalışma arkadaşları Ruhi Su, Sıdıka Su, Ahmet Arif, Enver Gökçe gibi isimlerdi.

1951 senesinde komünistlere karşı başlatılan cadı avında tutuklandı. Tabutluk adı verilen hücrelerde kaldı, sürgün yaşadı. Ancak hiçbir

olumsuzluk onu devrim idealinden koparmaya yetmedi. Hayat arkadaşı Meryem Karayel ile birlikte her olumsuzluğa göğüs gerdiler.

Hapis ve sürgünde olmadığı dönemde ekmek parasını kazanmak için rutubetli, karanlık matbaa atölyelerinde yıllarını verdi. Bir matbaa işçisi olarak elleriyle bastığı yayınları ilk o okurdu. Kendini geliştirmek karşı inanılmaz bir çabası vardı. Bu sayede anadili olan Türkçe ve Bulgarca harici Rusça, İngilizce başta olmak üzere bir dizi dili çok iyi derecede konuşup yazabilecek düzeyde bilgi sahibi oldu. Bütün dünya halklarının ortak dilini geliştirme projesi olan Esperanto dilinin Türkiye'deki ilk gönüllülerindendi. İlk Türkçe-Esperanto kılavuzunun yazarıydı.

Mücadelenin yaşı mı olur?

60'lar, 70'ler ve 80'ler boyunca partili mücadelenin içindeydi. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasına sebep olan kapitalizmle uzlaşma politikalarına karşı çıkanlardan birisi de oydu. Ama ne yazık ki partili kadroların gücü bu dönemde sınıf partisini korumaya yetmedi. Bu yıllarda çokları yılgınlığa ve boşluğa düştü. Ancak o ilerlemiş yaşına ve sağlık sorunlarına rağmen "elveda mücadele" diyenlere inat "nerede kalmıştık" dedi. 90'ların ortasında yeniden hızlanan toparlanma çalışmalarına destek verdi. Toparlanmanın adresi olarak öne

çıkın *Ürün Sosyalist Dergi*'nin yeniden yayınlanmasına maddi ve manevi olarak katkı sundu.

Mücadele arkadaşlarının anlatımına göre yanındaki gençlere sürekli "partinin yeniden kendi bayrağıyla alanlara çıktığını görmeden bu dünyadan geçmem" derdi. Ömrünü verdiği devrimi göremedi belki ama parti bayrağı altında yürüme arzusu gerçek oldu. Başta program ve tüzük çalışmaları olmak üzere kuruluşunun bütün aşamalarında emek harcadığı partisi TKP 1920'nin kuruculuk evraklarını imzalarken "artık ölsem de gam yemem" diyordu Karayel.

Kendi deyimiyle "daha yapacak çok iş var" dı. Ama o, işleri gençlere bırakarak bir Haziran gününde aramızdan ayrıldı. Geride ise mücadele arkadaşı Meryem Karayel'i ve hiç unutulmayacak onlarca anı bıraktı.

Direnış ateşinin ortasında Karayel anıldı

Ankara'da direnişin en yüksek olduğu günlerde mücadele arkadaşları Bekir Karayel'i unuttular. 23 Haziran'da Partili dostları Karayel'i Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda andılar. Anmada yoldaşları partiyle yaşıt olan Bekir Karayel'in mücadelesi üzerine yaptığı konuşmalarda halkın ve emekçilerin özgürlük, eşitlik, sosyal adalet taleplerini içeren büyük başkaldırısının yaşandığı Haziran günlerinde Karayel'i anmanın önemine değindiler.

Anmada Karayel'in çok değer verdiği gençler de hazırды. TÜM-İGD'li gençler de bütün hayatını devrim ve toplumsal kurtuluş mücadelesine adayan Bekir Amca'nın ideallerinin "Gençlik devrim istiyor" diyen ilerici gençlerin elinde yükseldiğini söylediler. Anma parti marşının söylenmesiyle son buldu.

Hedef de ortak, mücadele de Avrupa ve Türkiye devrimcileri İsveç'te buluştu

Dünya genelinde yükselen anti-emperyalist, devrimci rüzgâr, devrimci partiler arasında da uluslararası işbirliklerini, paylaşımları artırıyor. Bu bağlamda anlamlı bir etkinlik de Temmuz ayında İsveç'te gerçekleştirildi. İskandinavya'nın köklü sınıf partileri her sene olduğu gibi bu yaz da bir yaz kampı düzenlediler. İsveç Komünist Partisi'nin ev sahipliğinde Norveç ve Danimarka Komünist Partilerinin katılımı ile gerçekleştirilen etkinliğe TKP 1920 de davetliydi.

Kamp İsveç'in Helsinki Bölgesindeki Voxnadalen Ormanları içindeki Glentan İşçi Okulu'nda gerçekleştirildi. Katılımcı partiler ortak ve bağımsız sunumlar yaparken bölgesel ve programatik çeşitli değerlendirmeler de yapıldı.

Antiemperyalist birlik öncelikli mesele Sunumlarda NATO'nun yeni konseptinden neoliberalizmin yeni krizine, ABD emperyalizmi ile Avrupa Birliği karşıtı mücadelenin önemine ve güncel duruma ilişkin değerlendirmeler paylaşıldı. Ayrıca şiir ve müzik dinletileri, ufak skeçler de kampa renk katan diğer etkinliklerden sadece bazılarıydı. Kampta

devrimci ruha uygun olarak mutfak işlerinden temizlik ve çevre düzenine kadar bütün işler kolektif olarak el birliğiyle yapıldı.

Kampın ikinci günü TKP 1920 adına düzenlenen panel ve video sunumu ilgi çekti. TKP 1920 adına yapılan sunum Ortadoğu ve Suriye'deki emperyalist müdahaleler üzerineydi. Ancak 1 Mayıs ve sonrasında Türkiye'de gelişen direniş süreci de konuşmalarda ağırlıklı bir yer tuttu. MYK üyesi Fatma Şenden ve parti sözcüsü Murat Nergiz tarafından gerçekleştirilen konuşmalar dinleyicilerin ilgisi ve katılımı sonucu oldukça uzadı.

Günün ikinci bölümünde ise görsel bir sunum hazırlanmıştı. İlk olarak 2012 Taksim 1 Mayıs'ına ilişkin bir videonun gösterildiği sunumu 2013 1 Mayıs'ının saatler süren çatışmalarından ve Halk Direnişi karelerinden oluşan bir foto sunum takip etti.

Kamp boyunca katılımcı partiler arasında çok sayıda ikili, çoklu görüşme ve değerlendirme imkânı da doğdu. Gerek bölgesel, gerekse ikili ilişki ve işbirliklerin geliştirilmesi noktasında canlı fikir alışverişlerinin de bulunduğu.

Gericiliğe karşı onurlu duruş Onur haftasında on binler yürüdü

30 Haziran saat 17.00'de Taksim Meydanında bir araya gelen eşcinsel ve trans topluluklar, seslerini yürüyüşle duyurdular.

Her sene Haziran ayının son Pazar günü "Eşcinsel ve Trans Onur Yürüyüşü" ismiyle yapılan yürüyüşe bu sene otuz bin civarında kişi katıldı. Yürüyüşte "Faşizme karşı omuz omuza", "Eşcinsel düşmanı gerici AKP", "Susma haykır, eşcinseller vardır" ve "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları atıldı.

CHP ve BDP'den bazı milletvekillerinin de destek verdiği yürüyüş bu sene Gezi Parkı eylemlerinin yarattığı kiteselleşme dalgasının etkisiyle daha politik bir görünüme sahipti.

Sosyalistler de onur yürüyüşünde Liberalizme, heteroseksizme ve gericiliğe karşı eşcinsel ve transların devrimci mücadele odağı olma iddiasıyla faaliyetlerini yürüten Sosyalist EBT (Eşcinsel, Biseksüel, Trans) Hareketi, yürüyüşteki varlığıyla dikkat çekti. Politik sloganlarıyla Onur Günü yürüyüşünün karnaval olarak değil, devlete

karşı politik bir hesap sorma günü olarak gerçekleştirilmesi gerektiğini savunan Sosyalist EBT Hareketi üyeleri yürüyüşünü Odakule önünde yaptığı basın açıklamasıyla sonlandırdı.

Sosyalist EBT'nin basın açıklamasında, eşcinsellerin ve transların cinsel yönelimleri nedeniyle işten atıldığını, ayrımcılığa, tacize uğradığını hatırlatarak bu durumun eşcinsel ve trans bireyleri hayatlarını sürdürmek için bedenlerini satmaya ya da cinsel kimliklerini gizlemeye ittiğini belirtti. Fuhuşa itilen ön yargılarla itham edilen trans kadınların ise suçlu, sorunlu, hastalıklı olarak gösterildiğini; her türlü şiddete, tacize açık olduklarını vurguladı.

Sosyalist EBT tecavüze, gasba, yaralanmaya ve ölüme açık birer hedef hâline getirilen, kendi tercihleri dışında toplum dışına itilerek marjinalleştirilen eşcinsel ve translara yapılan adaletsizliğin ancak örgütlenerek durdurulabileceğini belirtip beraber mücadele etmeye çağırıyor.

Direnişin yeni dili

Grafiti denilen sokak sanatı, Arap Devrimi'nin başladığı günden beri benzersiz bir yükseliş gösterdi. Özellikle Mısır'da kamusal alanları devralan her kesimden insan, sanatçılar, hattatlar, tasarımcılar devrimi sokak sanatıyla resmetmeye başladılar. Mısır sokaklarını süsleyen, duvarların dili hâline gelen grafitiler devrimin güçlü bir tasviri olarak karşımızda duruyor.

Grafitiler üzerine iki kitap yayımlandı. Bunlardan birincisi üç yıllık bir çalışmanın ürünü olan "Özgür-

lüğün Duvarları: Mısır Devrimin Sokak Sanatı" isimli kitap. Mısır duvarlarını okuyucuya sunan, Basma Hamdy, Don Stone Karl tarafından hazırlanmış bu kitap, 50 fotoğrafçı, 30 sanatçı ve birçok yazarın katkılarıyla oluşmuş, tarihsel bir belge niteliğinde. Diğeri ise İsveçli foto muhabir Mia Gröndahl'ın "Devrim Grafitisi: Yeni Mısır'ın Sokak Sanatı" isimli kitabı. Adeta bir tuval gibi kullanılan Kahire duvarlarından ve Mısır'ın diğer şehirlerinden 430'dan fazla fotoğraf bulunuyor. Bu kitap da duvarları okuyucuya sergiliyor.

